தமிழ்ப் பொழில்

தமிழாராய்ச்சித் திங்களிதழ்

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு

துணர் : 62 மலர் : 8

தமிழ்ப் பொழில்

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

திருவள்ளுவர் ஆண்டு — 2019

துணர்: 62 விபவ — கார்த்திகை மலர்: 8

நவம்பர் — டிசம்பர் — 1988

மதிப்பாசிரியர்: பேராசிரியர் ச. பாலசுந்தரம்

உள்ளுறை பக்கம்

1. கோவியின் சிறுகதைகளில் பாத்திரப் படைப்பு ... 338
முனைவர் இரா. சண்முகவேலன்

2. எழுந்த களிறா? ஏழு களிறுகளா? ... 357
பொ. தங்கவேலு

3. பாரதிதாசன் கண்ட பெண்மை ... 360
மா. மீனாட்சிசுந்தரம்

4. கண்ணகியும் மெங்சியாங் நூவும் ... 365
பேராசிரியர் கோ. வேங்கடாசலம்

5. தாய் நாற்பது ... 376
இராமசாமி கோனார்

T 4741

17/1/80

தமிழ்ப்பொழில் ஆசிரியர் குழு

திரு. ச. இராமநாதன்,
தலைவர். கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

,, த. கோ. ப. கோவிந்தசாமி, பி. காம்.,
செயலாளர், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

,, கலைமாச்செல்வர் எஸ். டி. காசிராஜன் ஐ. ஏ. எஸ்.,
செயலாளர். தமிழ்வளர்ச்சிப் பண்பாட்டுத்துறை, சென்னை.

,, சிலப்பொலி சு. செல்லப்பன், எம்.ஏ., பி.டி.,பி.எல்., பிஎச் டி.,
இயக்குநர். தமிழ்வளர்ச்சித்துறை, சென்னை.

,, முனைவர்சி. பாலசுப்பிரமணியன்,எம்.ஏ.,எம்.லிட்.,பிஎச்.டி.
தமிழ் மொழித்துறைத் தலைவர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

,, முனைவர் தமிழண்ணல், எம். ஏ., பி எச்.டி.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகம்

,, முனைவர் மு. கோவிந்தராஜன்
இயக்குநர் தமிழ்நாடு கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும்
பயிற்சி நிறுவனம் சென்னை.

,, முனைவர் சோ. ந. கந்தசாமி, எம்.ஏ.,எம்.லிட்.,பி.எச்.டி
இலக்கியத்துறைத் தலைவர், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்.

,, முனைவர். மா. இராமலிங்கம்,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்.

,, தமிழ்த்தொண்டர். கோ. முத்துப்பிள்ளை, B.A.,
சென்னை.

,, முனைவர். ஈரோடு தமிழன்பன்,
தமிழ்முதுகலைத்துறை, புதுக்கல்லூரி, சென்னை.

,, பேராசிரியர் பி. விருத்தாசலம், எம். ஏ.,
முதல்வர். தமிழவேள் உமாமகேசுவரனார்
கரந்தைக் கலைக்கல்லூரி.

,, புலவர். செ. இராசு எம். ஏ.,
இணைப்பேராசிரியர், கல்வெட்டுத்துறை,
தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம்.

புலவர் ஆ. பாலன், எம்.ஏ., ஏ.எம்.ஏ., எம். ஃபில்.,
துணைமுதல்வர். த. உ. கரந்தைக் கலைக்கல்லூரி.

,, புலவர் மீனா. இராமதாசு, எம். ஏ.,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், உமாமகேசுவரா மேனிலைப்பள்ளி.

,, பா. மதிவாணன், எம். ஏ., எம். ஃபில்.,
துணைப் பேராசிரியர், த. உ. கரந்தைக் கலைக் கல்லூரி.

*கோவியின் சிறுகதைகளில் பாத்திரப் படைப்பு

— முனைவர் இரா. சண்முகவேலன்
எம். ஏ., எம். பில்., பி. டி., பிஎச். டி.,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
அ. வீ. வா. திரு புட்பம் கல்லூரி, பூண்டி.

ஆய்வுப் பொருள் :

தமிழ்க் கதையாசிரியருள் வரலாறு, சமுதாயம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் மிகுதியான சிறுகதைகளை எழுதியவர் கோவி. மணிசேகரன். இதுவரை இருபத்தைந்திற்கு மேற்பட்ட சிறு கதைத்தொகுப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. இன்னும் நூல்வடிவம் பெறாதவை பல உள்ளன. அவை அனைத்தையும் கொண்டு அவருடைய பாத்திரப் படைப்பாற்றலைக் காண்பதே சிறந்த தாகும். 'காலங் கருதி இடத்தாற் செயற்படும்பொழுது எல்லை இன்றியமையாதது. ஆகவே, கோவியின் சமுதாயச் சிறுகதை களே இவ் ஆய்விற்கு உரியன. அவற்றுள்ளும் உயிரும் ஒளியும் (1962), மஞ்சள் குங்குமம் (1965), வெறும் வயிறு (1967), சிறு கதைச் செல்வம் (1969), கோவியின் சிறு கதைகள் (1973), மொட்டு (1977) ரிக்ஷா (1978) ஆகிய ஏழு சிறுகதைத் தொகுப்புகளிலும் அடங்கியுள்ள 100 கதைகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றுள் வீரப் பதக்கம், 'மித்திர மிலேச்சன்' ஆகிய இரண்டும் வரலாற்றுக் கதைகள் ஆகும். இவை நீங்கலாக எஞ்சியுள்ள 98 கதைகளே ஆய்விற்கு அடிப்படையாகின்றன.

பாத்திரப்படைப்பின் இன்றியமையாமை

கதை இலக்கியங்களில் பாத்திரப் படைப்பு இன்றியமையாத ஓர் இடத்தைப் பெறுகின்றது. இலக்கியப் படைப்பாளியைப் படிப்பவர் மறந்தாலும், உலகம் மறந்தாலும் அவன் படைத் தளித்த கதைமாந்தரை எவரும் மறந்திலர். மார்க் ட்வைன் (Mark Twain) எழுதிய அட்வன்சர்ஸ் ஆப் ஹக்கிள் பெர்ரிபின் (Adventures of Huckle berry Fiun) என்னும் நாவலில் இடம்

* 13—10—87 அன்று நடைபெற்ற தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகக் கருத்தரங்கில் படிக்கப்பெற்ற ஆய்வுக்க கட்டுரை.

பெற்றுள்ள இரு கதை மாந்தர்களுக்கு ஹன்னிபால் நகரத்து மக்கள் அந்நகரின் சிறந்த வீதி ஒன்றில் சிலைகள் நிறுவி யுள்ளனர். உலகப் புகழ் பெற்ற உளவியல் அறிஞர் சிக்மண்ட் ஃபிராய்ட்(Sigmund Freud) தமது ஆராய்ச்சியின் கண்டுபிடிப்புக் களுக்கு 'ஓடிபஸ் காம்ளக்ஸ்' (Oedipus Complex) என்றும் 'எலக்ட்ரா காம்ளக்ஸ் (Electra Complex) என்றும் கதை இலக்கியங்களில் உலவிய கதைமாந்தர்களின் பெயர்களைச் சூட்டியுள்ளார். கா. சீ. வேங்கடரமணியின் **ஜடாதரன்** நாவலில் வரும் ஜடாதரன் படைப்பில் தமது மனத்தைப் பறிகொடுத்த தமிழ்க் கதையாசிரியர் என். பாலசுப்பிரமணியன் அப்பெயரையே தம்முடைய புனைபெயராகக் கொண்டார். குஸ்தாவ் பிளாபர்ட்டின் (Gustave Flaubert) **மேடம் பவாரி** (Madame Bovary) யின் பாத்திரப் படைப்பினால் 'பவாரிசம்' (Bovarism) என்கிற சொல்லை உளவியலாளர் படைத்தனர். இவ்வாறு, கதைமாந்தரின் படைப்பு சிறந்து விளங்குதலினால் கதையாசிரியர்களே கூடத் தம்முடைய கதைமாந்தர்களைக் காணவும்[1] நேசிக்கவும்[2] விழைகின்றனர்.

சிறுகதையில் பாத்திரப் படைப்பு

மனிதன் மட்டுமன்றி விலங்கு,பறவை போன்ற உயிரினங்கள், குளிர்,காற்றுபோன்ற இயற்கைச் சக்திகள்,கடவுள்,ஆவிபோன்ற இயற்கை இகந்த கூறுகள், இயங்கும் பொருள்கள், இயங்காப் பொருள்கள் முதலானவையும் சிறுகதைகளில் கதைமாந்தர் களாகப் படைக்கப்படுகின்றன. ஓரிருவர் அல்லது குறைந்த எண்ணிக்கையினர் இடம் பெறுவர். முதன்மை, துணை என இருவகையில் அவர்களை வகைப்படுத்தலாம். கதையில் இடம் பெற்ற எல்லாக் கதைமாந்தாகளும் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரையில் இயங்க வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் இல்லை. இத்தகைய கருத்துக்களும் இன்னபிற மதிப்பீடுகளும் சிறுகதைப் பாத்திரப் படைப்பைக் குறித்த முடிவான வரைவிலக்கணங்கள் ஆகா. எனினும், சிறுகதை இலக்கியத்தில் பாத்திரப் படைப்பினை ஆராய்தற்கு இவை படிக்கற்களாகும். ஆங்கிலத் திறனாய்வாளர் சம்மர்ஸ் (Summers) சிறுகதைப் பாத்திரப் படைப்பைக் குறித்து எட்டுக்கருத்துக்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.[3] அவை பின்வருமாறு :

1. தோற்றவருணனை (Physical description)
2. சிந்தனை அல்லது நனவோட்டம்(Portrayal of thought or Stream af Conscious thought)

3. நிகழ்விற்குப் பாத்திரத்தின் நடப்பு (Reactions of events)
4. ஆசிரியரின் நேரடி மதிப்பீடு (Direct author analysis)
5. சூழ்நிலை பற்றிய கருத்துரைகள் (Discussion of environment such as a room or a desk where character works)
6. கதைமாந்தர் பேச்சு (Character's type of conversation)
7. மற்றவர் நடப்பு (Reaction of others to conversation)
8. கதைமாந்தர் குறித்து மற்றவர் மதிப்பீடு Conversation of others about character)

இவற்றின் அடிப்படையினாலும் வேறு சிந்தனைகளினாலும் ஒரு சிறுகதையாசிரியரின் பாத்திரப் படைப்புத்திறனை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தலாம்.

கோவியின் கதைமாந்தர்

கடவுள், மனிதன் விலங்கு, பறவை எனும் நான்கு வகையினரே கோவியின் கதைமாந்தர்கள் ஆவர். கடவுளரைக் கதைமாந்தர்களாக் கொண்ட ஒரே கதை 'பழியும் பாவமும்' ஆகும். மனிதர்களைக் கதைமாந்தர்களாகக் கொண்ட கதைகள் 92 ஆகும். மாணவர், காதலர், கலைஞர், நண்பர், மருத்துவர், பேராசிரியர், பிச்சைக்காரர், செல்வந்தர், தொழிலாளர், நோயாளிகள், போன்றோரும் தாய், தந்தை, கணவன், மனைவி, மாமன், மாமி, அக்காள், தங்கை, அண்ணன், தம்பி எனும் உறவுடையோரும் இவர்களில் அடங்குவர். இவர்கள் எத்தன்மையினராயினும் ஓரிருவர் தவிர ஏனையோர் அனைவரும் பட்டணவாசிகளே. இவர்களுள்ளும் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது விழுக்காடுடையோர் இந்துக்களே. கிறித்துவரும், முகமதியரும் 'கை நிறையும்', 'குரங்காட்டி' ஆகிய இரு கதைகளில் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளனர். 'ஷா' இனத்தவர் காணப்படும் ஒரே கதை 'பழையது பண்டிகை' ஆகும். ஐயர், முதலியார், செட்டியார், ஆசாரி, பிள்ளைமார், ஆதி திராவிடர் ஆகிய பிரிவினரே இந்துக்களில் வெளிப்படையாகத் தெரியுமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். பெண்களைக் காட்டிலும் ஆண்களே மிகுதி.[4] விலங்குகளைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்ட கதைகள் நான்காகும். அவை, பசு - காளை ('பெருமாள் மாடு'), பசு ('செவலைப்பசு'), நாய் ('நன்றிக்கு

ஒரு நாய்'), குரங்கு ('குரங்குகாட்டி') என்பன' குருவி வரும் ஒரே கதை 'சாக்குருவி' ஆகும்.

சிறுகதையில் முதன்மைக் கதைமாந்தரென்றோ, துணைக் கதை மாந்தரென்றோ பாகுபாடு இல்லை என்றும் கதையில் வருபவர்கள் அனைவருமே இன்றியமையாதவர்கள் என்றும் கூறுவாரின்[5] கூற்றுச்சரி அன்று. எந்தவொரு கதைமாந்தர்க்கும் முதன்மை கொடுக்காமல் சிறுகதை எழுதப்படவில்லை. அவரின் இயக்கத்திற்கு எத்தனையோ பேர் உதவுவார். உதவியவர்கள் அத்தனைபேரும் கதைமாந்தர்களாவார்களே ஒழிய கதைகளில் முதன்மை நிலையைப் பெற்றவர் ஆகார். ஆகவே, கதையின் இயக்கத்திற்கு முதலாய்—மூலமாய் இருப்பவரை முதன்மைக் கதைமாந்தர் என்றும் துணை நிற்பவரைத் துணைக்கதை மாந்தர் என்றும் கருதுவதில் தவறில்லை.

ஆய்விற்கெடுத்துக் கொண்டுள்ள 98 கதைகளிலும் 98 முதன்மைக்கதைமாந்தர்கள் உள்ளனர். இவர்களைப் பண்பு, தொழில், உடற்குறை, உறவு முறை, இனம் எனுமாறு பகுத்துக் கணக்கிடலாம். ஆதிவாசி ('போகிமேளம்'), குரங்காட்டி ('குரங்காட்டி'), அறிவியல் அறிஞர் ('தெய்வமென்பதில்லை'), குருடர் ('ரோஜாவின் ராஜா', தொழுநோயாளி ('சித்திரவதை') பாம்புப்பிடாரன் ('நாளைமுதல் நல்ல மனிதன்') முதலியோரும் நாயும் ஒவ்வொரு கதையில் முதன்மைக் கதைமாந்தர்களாகின்றனர். பேராசிரியர்கள் இரண்டு கதைகளிலும்,[6] திருடர்கள் மூன்று கதைகளிலும்,[7] காதலர்கள் நான்கு கதைகளிலும், மாணவர்கள் ஐந்து கதைகளிலும்,[9] சூதாட்டக்காரர்கள் ஆறு கதைக்ளிலும்[10] என இப்படி வரிசைப்படுத்துகையில் தொழிலாளர் களை முதன்மைக் கதைமாந்தர்களாகக் கொண்ட கதைகளே முதலிடம் பெறுகின்றன. 14 கதைகள்[11] அவர்களுடையனவாகும். எட்டுக்கதைகளில்[12] இடம் பெற்ற அலுவலக ஊழியர்கள் இரண்டாம் நிலையில் உள்ளனர்.

இக்கதைமாந்தர்களை இயக்கும்பொழுது, கோவி. இரண்டு முறைகளைக் கையாள்கின்றார். ஒன்று, தொடக்கம் முதல் இறுதி வரையில் அவர்களுக்கு இடமளிப்பது இரண்டு, வேண்டிய வரையில் அவர்களைப் பயன்படுத்துவது. இவ்விரண்டினுள் முதல் முறையிலேயே பெரும்பாலான கதைகள் அமைந்துள்ளன. 'உயிரும் ஒளியும்', 'செவலைப்பசு' 'மஞ்சள் குங்குமம்' ஆகிய மூன்று கதைகளிலும் இரண்டாவது முறையே காணப்படுகிறது.

துணைக்கதைமாந்தர்கள் தாய், தந்தை, கணவன், மனைவி, நண்பர், அக்கம் பக்கத்தார், முதலாளி, தொழிலாளி, அதிகாரி போன்றவர்களாகவும், பசு, குரங்கு, குருவி போன்ற உயிரினங்களாகவும் அமைந்துள்ளனர். இவர்கள் முதன்மைக் கதைமாந்தரின் இயக்கத்திற்கோ, மனமாற்றத்திற்கோ காரணமாகின்றனர். 'மழைக்கு ஒதுங்கிய இடத்தில்' யசோதா மழையின் பொருட்டுத் தன் வீட்டில் ஒதுங்கிய கதைத் தலைவியாகிய புவனாவிடம் தன்னுடைய அனுபவத்தைச் சொல்கிறாள். அதைக் கேட்ட புவனா, பெற்றோர் அறியாமல் செய்துகொள்ளும் திருமணத்தை வெறுத்து மனத்தைத் திருத்திக் கொள்கிறான். 'மக்களுக்கு உணர்ச்சி தேவை', 'அசடு' போன்ற கதைகள் குறிப்பிடத்தகுந்தன. சுருங்கச் சொன்னால், இவர்கள் தலைகாட்டுபவர்களாகவும், தலைகாட்டிப் பேசுபவர்களாகவும், கதையுடன் தொடர்பவர்களாகவும் உள்ளனர்.

கதைமாந்தர் எண்ணிக்கை :

கதை வளர்ச்சிக்கும், கதை மாந்தரின் பண்பு துலக்கத்திற்கும் கோவி, துணைக் கதைமாந்தர்களுக்கு மிகுதியும் வாய்ப்பளிப்பதால் ஒவ்வொரு கதையிலும் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான கதைமாந்தர்களைக் காண்பது அரிதாகின்றது. இது ஒரு வகையில் குறையாகவும் இன்னொரு வகையில் நிறையாகவும் கூடத் தோன்றுகிறது. எனினும், சிலகதைகளைக் குறிப்பிடலாம். 'சொர்க்கத்தில் இடமுண்டு' வில் இருவரும், 'கைவரிசை', 'குந்தவை' ஆகியவற்றில் மூவரும், 'கருப்பை', 'குழந்தையின் கணவன்', 'மழைக்கு ஒதுங்கிய இடத்தில்' 'பிள்ளையார் சுழி' ஆகியவற்றில், நால்வரும், 'பாலமுதத்தில் ஐவரும் கதைமாந்தர்கள் ஆவர்.

பெயர் சூட்டல் :

உலகியலில் காணக் கூடிய அருணாசலம், இருசப்பன், சதாசிவம், தண்டபாணி, வடிவேலு, ராகவன், காவேரி, சரோஜா, பிரேமா, மீனா, வேதவல்லி, ரேவதி போன்ற பெயர்களையே கதை மாந்தர்கள் பெற்றிருக்கின்றனர். ஆயினும், பெயர் சூட்டலில் கோவியின் கலைத்திறன்கள் சில புலப்படுகின்றன, பண்பு அடிப்படையில் பெயர் பொருந்தியும் பொருந்தாமலும் வரக்கூடிய நிலையில் சிலருக்குப் பெயர் சூட்டியிருக்கிறார், சாந்தி ('சாந்தி'), தன் கணவனுக்கு மனச் சாந்தியினைத் தந்தாள். பசுபதி ('குறையும் நிறையும்') பசுவினும்

மேலீன அடக்கமானவன். சாவித்திரி ('குழந்தைப் பாசம்') காவிய சாவித்திரிபோல் கணவனைப் பெரிதென்று போற்றினாள். சீதா ('கூறாமல் சந்நியாசம் கொள்') கணவனை அடக்கி ஆண்டவள். கருணாமூர்த்தி ('கல்லுளி மங்கன்') கருணை என்பது என்னவென்று அறியாதவர். நல்லசாமி ('நாய்வால்') நல்ல தன்மைகள் இல்லாதவர்.

கோவி தனித்தமிழ் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டவர். அதனால், அங்கயற்கண்ணி, அம்பலவாணன், அன்னம், கலைவண்ணன், தமிழ்ச்செல்வி, மணி அழகன், வாணி, வெற்றிவேலன், அமுதன், அறவாழி, திருச்சேரன் போன்ற தமிழ்ப்பெயர்களைக் கதை மாந்தர்களுக்கு இட்டுள்ளார். இராமசாமி ('சாக்குருவி') இராமாநுசம் ('சிலை'),சிவநேயர் ('சாந்தி') போன்ற வடமொழிப் பெயர்களைத் தமிழ்ப்படுத்தியுள்ளார். வரலாற்றுக் கதையாசிரியர் ஆகையால் வரலாற்றுக் கதைமாந்தர்களினதும், பழங்காவியப் பாத்திரங்களினதும் ஆகிய பெயர்களைச் சமுதாயக் கதைமாந்தர்களுக்குச் சூட்டியிருப்பதில் வியப்பில்லை அன்றோ? அசோகன் ('மலரஞ்சலி'), ஜயச்சந்திரன் ('தந்தி'), சகுந்தலை (மைத்துனி), அம்பிகாபதி (சாந்தி) சாரதி ('கருப்பை') போன்ற பெயர்கள் குறிப்பிடத் தக்கனவாகும். நம் காலத்து வரலாற்றுத் தலைவரின் பெயரையும், நவீனப்பெயர்களையுங் கூடச் சில கதைமாந்தர்கள் பெற்றிருக்கின்றனர். கஸ்தூரி (ரோஜாவின் ராஜா), புவனா (மழைக்கு ஒதுங்கிய இடத்தில்)', கங்கா (சீனத்தராய் விடுவாரோ!'), இந்து ('கொடிவணக்கம்'), ஜெயரேகா ('குழந்தை') போன்றவை சான்றுகளாகும். மங்காத்தா, மஞ்சுளா, அஞ்சலை, ராஜம், சீதாமணி, மாணிக்கம், கமலம் போன்ற சில பெயர்கள் மறுமுறையும் ஆளப்பெற்றுள்ளன: துரைசாமி, ரங்கசாமி, சின்னசாமி, முத்துசாமி, வேல்சாமி, குமாரசாமி, கோபால்சாமி, பெரியசாமி, நாராயணசாமி, நல்லசாமி, பக்கிரிசாமி, ஆகிய பெயர்களைக் கதைமாந்தர் களுக்குச் சூட்டிய கோவி, கோவிந்தசாமி என்கிற பெயரை மட்டும் ஆளவே இல்லை. தந்தையாரின் பெயர் என்கிற உட்கிடை போலும்!

கதைகளில் ஓரிடத்தில் தலைகாட்டுபவர்களுக்குக் கூடச் சில வேளைகளில் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றவர், பல இடங் களில் சிறப்பாகப் பங்கு பெறுகின்றவர்களுக்குப் பெயர்களைச் சூட்டினார் அல்லர்.

'கால்வழி'யின் கடைசிக் கட்டத்தில் கலைவண்ணனிடம் அவனுடைய பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஒரு செய்தியைச்சொன்னார்.

அப்பெரியவரின் பெயர் தேவை இல்லை என்றாலும், 'பக்கத்து வீட்டுப் பெரியவர் பரமசிவம் சொன்னார்' என்று குறிப்பிடுகிறார். 'நிறை குடத்தின்' எழுத்தாளர் ஒரு துணைக் கதைமாந்தரேயாயினும் இன்றியமையாதவர் ஆவார். அவருடைய பெயரைக் கூறாமல் பொதுநிலையில் எழுத்தாளர் என்றே எழுதுகிறார். கதைமாந்தர்களின் பெயர்களையே 'மங்காத்தா', 'குந்தவை', 'சாந்தி', 'மாரி' ஆகிய கதைகளுக்குப் பெயரிட்டுள்ளார்.

கதைமாந்தர் அறிமுகம்

கோவி தமது கதைமாந்தர்களைப் படர்க்கைக் கூற்று (External Point of View) தற்கூற்று (Internal Point of View) ஆகிய இருகூற்று நிலைகளினாலும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். 'சாந்தி'யில் கதைமாந்தர் தம்மைத்தாமே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார் ஏனெனில், இக்கதை தற்கூற்றில் எழுதப்பெற்றதாகும்.

கதைகளின் தொடக்கங்களிலேயே அந்தந்தக் கதைகளுக்குரிய முதன்மைக் கதைமாந்தரையோ துணைக்கதைமாந்தரையோ அறிமுகப்படுத்திவிடுகிறார், அங்ஙனம் அறிமுகப்படுத்துகையில் பின்னணி, பின்னணி இன்மை, உலகியல் நியதி அல்லது தத்துவம் ஆகியவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றுடன் கதைமாந்தர்களின் மனநிலையினையோ செயற்பாட்டினையோ காட்டுகிறார். காட்டாக,

காலத்தின் மெல்லிய யாத்திரை இராப் போதாய் மலர்ந்து, நடுநிசியைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது.

> நிமிடத்துக்கு ஒருமுறை தன்னுடைய அருமை மனையாளை நோக்கி இரத்தத்தைக் கண்ணீராகச் சிந்திக் கொண்டிருந்தான் கந்தப்பன். ஏழையின் கண்ணீர் இரத்தத்துக்கு ஒப்பானதாம்! துடைப்பதற்கு ஒரு கந்தல் துணி இருக்க வேண்டுமே! (—'கள்ளச்சிந்தை')

இங்குக் கதைமாந்தர் காலப் பின்னணியுடன் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளார்.

கதைமாந்தரின் அறிமுகத்தில் காணப்படுகிற ஒரு குறை கதைமாந்தரின் அறிமுகத்தின் போது, கோவி தம்முடைய மதிப்பீட்டினையும், உணர்வினையும் வெளிப்படுத்திக் கொள்

கிறார் என்பதாகும். இக்குறைபாடு இருப்பினும், நறுக்குத் தெறித்தாற் போன்று அமைகின்ற அறிமுகப் பகுதிகளும் சில உள்ளன. ஓர் எடுத்துக்காட்டு :-

> அந்தக் குரங்குதான் அவனுடைய வாழ்வின் ஜீவநாடி. அத்துடன் அந்தச் சிறுமி! மகளாகப் பிறந்து மண்ணாங் கட்டியாய் வளர்ந்து வரும் பேபி! அதுதான் அந்தப் பெண்ணின் பெயர் அந்தப் பெயரே ரங்கசாமியின் இதயத் துடிப்பு!
> (– 'குரங்காட்டி')

கதைமாந்தர் பேச்சு

கதைமாந்தர்கள் தத்தமது இயல்பிற்கேற்றவாறு பேசு கின்றனர். எனினும், பெரும்பான்மையோர் இலக்கியத் தமிழில் உரையாடுபவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். நன்கு கற்றவர் கள் கூட ஆங்கிலத்திலோ, பிறமொழிகளிலோ பேசுவதில்லை. அப்படிப் பேசினாலும் தமிழ்ப்படுத்திக் கூறிவிட்டு இன்ன மொழியில் பேசினார் என்று கூறிவிடுகிறார். அத்தி பூத்தாற்போல் ஓரிரு இடங்களில் பிறமொழிப் பேச்சு இடம் பெற்றுள்ளது.

பலகதைகளில் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் கதைமாந்தரின் செயல் களுக்கும் முதலிடம் தரப்படுவதால் அவர்களின் உரையாடல் களுக்கு அவ்வளவு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடுகின்றது. 'சைத்தானின் வேதம்', 'பாலமுதம்', 'தாய்', 'தோடு', 'அறவாழி அந்தணன்', 'கதை வசனம்', 'பேராசிரியர்', 'வாத்தியாரம்மா', 'கூறாமல் சந்நியாசம் கொள்' போன்றவற்றில் உரையாடல் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

'வாத்தியாரம்மாவில் நன்றாகப் படிக்கும் சிறுமி திலகவதி. அவ ளிடம் கல்வி அதிகாரி இராமனின் மனைவி பெயர் என்னவென்று கேட்டார். அவள் பதில் சொல்லாமல் விழித்தாள். அதிகாரி சென்ற தும் வகுப்பாசிரியை அவ்ளை நன்கு அடித்தாள். அதன் பின்னர் அவள் ஒருவாரமாய்ப் பள்ளிக் கூடம் வரவில்லை. காரணம் புரியாமல் ஆசிரியை அவள் வீட்டிற்குச் சென்றாள். அவளுக்குக் காய்ச்சல்என்பதை அறிந்ததும், அனுதாபத்துடன் அணுகி, கல்வி அதிகாரியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் இருந்தது பற்றி வினவினாள். அப்போது,

"மறக்கலை டீச்சர். தெரியும். அது உங்க பெயராச்சே ... டீச்சர்! நான் எப்படிச் சொல்றது? வந்தவங்க என்னை மரியாதை கெட்ட பொண்ணுன்னு நெனச்சிக்க மாட்டாங்களா, டீச்சர்?"

"திலகா...?"

'ஏன் டீச்சர் அழறீங்க...? எம்மலே தப்பா டீச்சர்? எங்கம்மாதான் பெரியவங்க பேரை வாய் கூசாமல் சொல்லக் கூடாதுன்னு சொல்லியிருக்காங்க...''

என்றாள். ஆசிரியை கண்கலங்கினாள். அதுவரையில் ஆசிரியைக்கும் படிப்பவர்க்கும் புரியாமல் மறைபொருளாய் இருந்த அச்சிறுமியின் செய்கை அவளது பேச்சினால் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. கதைமாந்தரின் பேச்சை இடந்தேர்ந்து கையாண்டு வலிவும் உயிரும் கொடுத்துள்ள கோவியின் ஆளுமைத் திறனுக்கொரு சான்று இது.

கதை நிகழ்ச்சிகளையும் கதைமாந்தரின் செயல்களையும் விவரித்து வருகின்ற பொழுது, ஏற்ற இடங்களில் கதைமாந்தர் களை நேருக்கு நேராகச் சந்திக்கவைத்து ஓரங்க உரையாடல் நாடகங்களைப் படைத்துக் காட்டுகின்ற கோவியின் திறன் பாராட்டுதற்குரியது. 'வேரில் பழுத்த பலா'வின் கதை நடுவே தாயும் மகளும் பேசிக் கொள்வதும், 'மனைவியின் மகனில்' கணவனும் மனைவியும் உரையாடுவதும், 'அன்னை இட்ட தீ'யில் தாயும் மகனும் விவாதிப்பதும், 'கூறாமல் சந்நியாசம் 'கொள்'ளுவில் சீதாவும் மாணிக்கமும் வாயாடுவதும் குறிப்பிடத் தக்கன.

கதைமாந்தர்கள் உலகியலுக்கேற்றபடி அளவுடன் உரையாடு கின்றனர். இவருடைய பேச்சுக்கள் ஒரு பக்கமோ, ஒரு பக்கத்திற்கு மேலாகவோ செல்வதில்லை. ஓரிரு சொற்களும், ஒரு சில சொற்றொடர்களும் உடையனவாய் ஒளிர்கின்றன. அவர்கள் பேசும்போது ஏற்படும் மன உணர்வுகளைக் கதை யாசிரியர்கள் நிறுத்தற் குறிகளின் (Marks of Punctuation) வாயிலாகக் காட்டுவர். கோவி கேள்விக்குறி, காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி, மூன்றுபுள்ளிகள், அடுக்குப்புள்ளிகள் முதலான வற்றைப் பயன்படுத்தி இருப்பினும் வியப்புக் குறியைச் (Mark of Exclamation) சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார்.

'பொன் செய்யும் மருந்து', 'துணி வெளுக்க மண் உண்டு', 'அடக்கம் ஆயிரம் பொன்', 'தந்தி', 'பிள்ளையார்சுழி', 'பேராசிரியர்', ஆகிய ஆறு கதைகளே கதைமாந்தரின் பேச்சுடன் தொடங்குகின்றன. 'வேரில் பழுத்த பலா', 'பிள்ளை விளையாட்டு', 'சீனத்தராய் விடுவாரோ?', 'பெற்றுவிட்டால் போதுமா?', 'குழந்தைப் பாசம்', 'பேராசிரியர்', 'அன்னையின் குரல்' ஆகிய ஏழு கதைகள் கதைமாந்தர்களின் கூற்றுடன் முடிகின்றன. 'தெய்வ மென்பதில்லை', 'நிறைகுடம்' ஆகிய இரண்டும் கதைமாந்தரின் கூற்றினைத் தலைப்பாகக் கொண்

டுள்ளன. எனவே கோவியின் கதைமாந்தர்களுடைய உரையாடலுக்குக் கதைகளின் அகத்தும் புறத்தும் உள்ள அனைத்து நிலைகளிலும் ஓரளவு செல்வாக்கே உள்ளது என்பது தெளிவு.

யதார்த்தச் சித்திரிப்பு (Reality)

ஒரு கதையைப் படிக்கையில் அதில் வருகின்ற கதைமாந்தர்கள் நம்முடைய அனுபவத்தில் கண்டவர்கள் போன்று ஓர் உணர்வினை நம்மிடம் தோற்றுவிக்க வேண்டும். அப்படிப் பட்ட கதைமாந்தர்களே யதார்த்தமானவர்கள் ஆவர். கோவியின் கதைமாந்தர்களில் பலர் இத்தகைய உணர்வினை நம்மிடம் ஏற்படுத்துபவர்களாகவே உள்ளனர். 'காணிக்கை'யின் அம்மணிப் பாட்டி, 'காவலின் ராமசுப்பு,' அவன் ஒரு தேவதையின் டாக்டர் மாதவன், 'இதயம்' இருப்பது ஏனின் கோபாலன், 'பழையது பண்டிகை'யின் லலிதாபாயம்மாள், 'நிழலின் கண்ணன், 'நாய்வாலின் நல்லசாமி, கல்லுளி மங்கனின் கருணாமூர்த்தி, 'மாரி'யின் அஞ்சலை, 'குரங்காட்டி'யின் குரங்கு' போன்றவர்கள் இத்தகையோரே ஆவர்.

'நெருப்பு'வின் தணிகாசலம் கோபக்காரன்; அலுவலகத்தில் வேலை பார்ப்பவன் ; அதிகாரியுடன்ஏற்பட்ட தகராறில் மூன்று நாட்களுக்கு வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டான். வீட்டில் இருந்தபொழுது மாமியார் இறந்த செய்தி வந்தது. இரண்டாண்டுகளாய்த் தனக்கும் மைத்துனருக்கும் ஏற்பட்ட பிணக்கினால் அங்குப் போகாமல் இருந்தான். மனைவிக்காகப் பகைமையைப் பொருட்படுத்தாமல் மனைவியுடன் சென்றான். அவனைப் பெரிய மைத்துனர், 'இவன் எதற்கு இங்கு வரவேண்டும்?' என்று கேட்க, கோபத்தை அடக்கி வீடு திரும்பினான். மனைவிக்கு இது தெரிந்திருந்தாலும் துக்கத்தில் துவண்டு விட்டாள். பிறகு அண்ணனிடம் வாதாடினாள் ; பால் தெளியல் முடிந்து வீடு திரும்பினாள். அவள் வருவதற்கு முன்னர் அவனுக்கு அவள் வரவில்லையே என்ற கோபம். அவள் வந்ததும் அவனுக்குக் கோபம் இல்லை அவளுடன் அன்பாய்ப் பேசி யோகியைப் போலச் சிரித்தான். அவனின் இந்தக் கதையைச் சித்திரிக்கின்ற ஆசிரியர் ஓரிடத்தில் பின் காணுமாறு எழுதுகிறார்.

> இலங்கை வானொலி வர்த்தக ஒலிபரப்பு ஓய்ந்தது வானொலிப் பெட்டியை மூடி விட்டுச் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தான் தணிகாசலம். இன்னும் தேவகியைக் காணவில்லை. அவளுக்கென்ன? ஒரு வேளை நாளைக்கு நடக்க இருக்கும் பாலையும்

பார்த்து விட்டுத் திரும்ப இருக்கிறாளோ? அப்புறம் என்ன? ஏழாம் துக்கம், நடப்பு, காரியம் இவற்றையும் கண்டுவிட்டுத் திரும்பலாமே!

கோபம் மெல்ல எழுந்து அது அடங்கவும் அடங்கியது. வாசற்படியில் காலடி ஓசை.

தேவகி தான் வந்து பதுமைபோல் நின்றாள்.

ஏன் அவள் அப்படி நிற்க வேண்டும்!

"தேவகி, இப்படி நிற்பதுதான் குற்றம். நேரே வந்துவிட வேண்டியது தானே?"

அமைதியாக, கோபத்தை மறந்த குன்றாக அழைப்புக் குரல் விடுத்த கணவருடைய பொறுமையை அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. நேரே ஓடோடிச் சென்று காலில் விழுந்தாள். "என்னை மன்னித்து விடுவீர்களா?". மெதுவாகச் சிரித்தான் தணிகாசலம் ....

இப்பகுதியில் தணிகாசலத்தின் இருவேறுபட்ட நிலையை-கோபத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் நுட்பமாகக் சித்திரிப்பதை அறிகிறோம். உளவியலாளர் கோபத்தை எழுச்சி (Drive) என்பர். எழுச்சியின் தன்மை எழுந்தெழுந்து அடங்குவது. தணிகாசலத்தின் படைப்பில் இந்தத் தன்மை வெளிப்படுகிறது. இவ்வாறு, ஒரு கதைமாந்தரை யதார்த்தமாகப் படைத்துக் காட்டும் போது, இயங்கியல் முறையில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் வெளிப்படுத்திக் குறையும் நிறையும் உடைய வாழ்வியல் நியதியைப் பின்பற்றுகிறார் கோவி எனலாம்.

நம்பகத் தன்மை இன்மை (Improbability)

"நடைமுறை வாழ்க்கையை ஆதாரமாக வைத்து எழுதும் கதைகளில் நடக்க முடியாத சம்பவங்களையும் காணமுடியாத பாத்திரங்களையும் கேள்விப்படாத பெயர்களையும் புகுத்தவே கூடாது"[13] என்கிறார் ஒரு கதையாசிரியர். கதைமாந்தரின் படைப்பில் யதார்த்த நெறியைக் கடைபிடித்த கோவியிடம் நம்பகத் தன்மை குறைந்த கதைமாந்தர்களையும் பார்க்க முடிகிறது.

'ரம்மியும் ஜோக்கர்களும்', சூதாட்டக்காரனான ஆத்மராசனின் கதை. அவனுடைய மனைவி அன்றையப் பட்டினியைப் போக்க அவனிடம் ஐந்து ரூபாய் கேட்டாள். கையில் காசு இல்லை. கடன் கேட்ட இடத்தில் பத்து ரூபாய் கிடைத்தது. வீட்டுக்கு வராமல் சூதாட்ட மனைக்குச் சென்று

சூதாடித் தோற்றான். அவனை எதிர்பார்த்த மனைவிக்கு அவன் சூதாடும் செய்தி கிடைத்தது. மனம் வெறுத்து மூட்டைப் பூச்சி மருந்தினைத்தின்று இறந்தாள். வீடு திரும்பியவன் கண்ணீர்விட்டான். மறுநாள் மனைவியின் அடக்கத்திற்குப் பணமில்லாமையால் சூதாட்ட மனைக்குச் சென்று 'பேங்' எடுத்து விளையாடித் தொகை சேர்ந்ததும் வீட்டிற்குத் திரும்பி மனைவியின் அடக்கத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தான். இதன் பின்னரும் கதை தொடர்கிறது. சூதாட்ட வெறியை — கொடுமையைச் சித்தரிப்பது கோவியின் நோக்கமாயினும் மிகை யதார்த்தவாத அணுகுமுறையாகக் காணப்படுகிறது. வீட்டில் மனைவியின் பிணம் கிடக்கையில் பணத்திற்காகச் சூதாடப் போவது என்பது எதிர்பாராத நிகழ்வாகக் கூட இருக்கலாமாயினும் படிப்பவர்க்கு அவன் படைப்பு அவ்வளவு நம்பகத் தன்மையைத் தோற்றுவிப்பதாக இல்லை. 'குந்தவை'யில் தாய் சொல்லைத் தட்டாத பிள்ளையாக இருப்பவன் தமிழ் வளர்ச்சிப் பதிப்பகத் தொழிலாளி பரந்தாமன். அவனுக்கு அவன் தாய் பெண் பார்த்திருந்தாள். மறுநாள் திருமணம் முதல் நாள் அந்தப் பெண் அவனுடைய பதிப்பகத்திற்குப் புத்தகம் வேண்டி வந்திருந்தாள். ஏற்கனவே இருவரும் அறியாதவர்கள். ஆகையினால்,

... "உங்கள் பெயரென்ன ?" என்றான்.

"குந்தவை"!

"... ......"

தயங்கிய வண்ணம் "உங்கள் பெயரைக் கேட்கிறேன்"

"அதுதான் சொன்னேனே, குந்தவை !"

பக்கத்திலே நோக்கினான், பரந்தாமன் நாற்காலி இருந்தது. இத்தனை நேரம் இந்தப் பெண்ணைக் குந்தாமலிருக்க யார் தடை செய்தார்கள் ? அதுவும் தன்னைக் குந்த வைக்கச் சொல்கிறாளே ! இது என்ன தர்ம சங்கடமான நிலைமை !

"தயவு செய்து ... ... உங்கள் பெயர் !"

"நான் சென்ஸ் ... ... குந்தவை !"

பின்னர்ப் பரந்தாமன் அவள் தோளைப் பற்றி நாற்காலியில் உட்கார வைத்தான். கோபமுற்றவள் அவனுடைய கன்னத்தில் அறைந்துவிட்டுப் போய் விட்டாள். இந்தக் காட்சி வேடிக்கை யாகவும் நகைச்சுவையாகவும் இருப்பினும் பதிப்பகத் தொழிலாளி யின் அறிவீனம் நம்பும்படியாகவா உள்ளது ?

சூழல் அல்லது சிக்கல்

கோவியின் கதைமாந்தர் படைப்பில் காணக்கூடிய தனித் தன்மையான முறைகளுள் ஒன்று ஒரு சூழலை (Situation) அல்லது ஒரு சிக்கலை (Problem) உருவாக்கி, அதில் அந்தப் பாத்திரம் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறது என்பதைக் காட்டுதலாகும். இது ஓர் அறிவியலாளனின் அணுகு முறை என்றாலும் கோவியைப் பொறுத்த மட்டில் திட்டமிட்ட தமது நோக்கத் திற்கு-எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்றவாறே அவர்களை இயக்கியுள்ளார். வேறு வகையாகச் சொன்னால், வெளிப் பார்வைக்குத்தான் கதைமாந்தர்கள் வேதனைக்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்கள்; விளைவு கதையாசிரியருடையதாகும். பொதுவாக, மானிடப் பண்புகளை விளக்க இப்படிப் பட்டதோர் உத்தியினைப் பரவலாகவே பயன்படுத்துகிறார்.

‘அன்னையின் குரல்’ வள்ளியப்பன் இரும்புக் கடையில் பணி புரிபவன்; அன்னையின் மீது அளவற்ற அன்புடையவன்; காந்தி, நேரு போன்றோரிடம் பற்றுடையவன்; எப்பொழுதும் காந்தியின் ‘சத்தியசோதனை’யைப் படிப்பவன். தன்னுடைய தாயின் மரணச் செய்தியை அறிந்ததும் கடன் வாங்கிக் கொண்டு கடைசி ‘பஸ்ஸைப் பிடிக்க ஓடினான். வழியில் கூட்டம் நடந்து முடிந்ததற்குறியாக நாட்டுப் பாடலை ஒலி பரப்பினர். ஓடியவன் பாடல் முடியும் வரை நின்று பிறகு ஓடினான். அதற்குள் பஸ் போய்விடவே கண்ணீருடன் இருப்பிடம் திரும்பினான். கேட்டவர்களிடம் “பஸ் தவறி விட்டது”. என்றான். நாட்டுப் பற்றுடைய அவனின் கொள்கைக்குச் சோதனை வர, அதில் அவன் தேறிவிடுதலையே காட்டுகிறார்.

‘போகி மேள’த்தின் பிச்சாண்டி, போகி மேளம் கேட்ட தன்னுடைய மகனுக்குத் தனது பறையை அடகு வைத்து விட்டுப் போகி மேளம் வாங்கி வருகிறான். வழியில் போகி மேளம் கேட்டு அடம் பிடித்த பிள்ளையை ஒருத்தி அடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். கண்டவன் போகி மேளத்தை அந்தப் பிள்ளையிடம் கொடுத்துவிட்டு வீடு திரும்புகிறான். பிச்சாண்டி யின் பிள்ளைப் பாசத்திற்கு ஏற்பட்ட சோதனையில் அவன் வெற்றி பெற்று விடுகிறான். ‘சேதாரம்’ கதை பொன்னாத்தா தன்னுடைய மகளின் திருமணத்திற்கு இரண்டு பவுன் சேர்த் திருந்தாள். நோய்வாய்ப்பட அதனை விற்றுச் செலவு செய்தாள். ‘கவரிங்’ சங்கிலியைப் போட்டு மகளுடைய திருமணத்தை முடித்தாள். அவள் மீது கண் வைத்திருந்த

பொன்னம்பல ஆசாரி அவளுடைய மகளின் நல்வாழ்விற்காக இரண்டு பவுன் சங்கிலியைத் தருவதாகக் கூறி அவளது உடலை விலை பேசினான். அவளோ அவனை விரட்டியடித்துத் தற்காத்துக் கொண்டாள். மகளின் நன்மையை விட அவளுக்கு மானம் பெரிதாகி விட்டது.

'அவள் ஒரு தேவதை'யின் டாக்டர் மாதவனும் ஒரு சிக்கலுக்கு ஆளாகின்றார். ஒருவன் தன் மனைவிக்கு மார்புவலி என்று கூறித் தன் வீட்டிற்கு அழைத்தான். அனுதாபச் சிந்தையுள்ள டாக்டர் அவனுடன் புறப்படத் தயாரானார். அதற்குள் தொலைபேசியின் வழியாய் அவருடைய மனைவிக்குப் பிரசவ வேதனை என்ற செய்தி கிடைத்தது. டாக்டர் வந்தவனிடம் மருந்து எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு மனைவியைப் பார்க்க விரைந்தார். உயர்ந்த பண்புடையவரும் ஒரு சராசரி மனிதரே என்கிற தத்துவ விளக்கத்தைக் காட்ட இந்தச் சூழலை உருவாக்கி இருக்கிறார் கோவி.

முரண்பாடுகள் (Contradictions)

இவரின் கதைமாந்தர் படைப்பில் காணக்கூடிய இன்னொரு சிறப்பான முறை 'முரண்' என்னும் உத்தியைப் பெயர், உறவு, நிகழ்ச்சி, நடப்பு முதலானவற்றில் கையாள்வதாகும். ஈரம், இரக்கம், தியாகம், சத்தியம், அன்பு அறம் முதலிய மேன்மைப் பண்புகளை வலியுறுத்தவும், சூது, களவு, காமம், துரோகம், கோபம், வஞ்சம் போன்ற கீழ்மைக் குணங்களைக் களையவும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு கதைகளைப் படைப்பவர் கோவி.சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தைக் காட்டிலும் பண்பாட்டுச்சீர்திருத்தமே மேலானது என்கிற கொள்கை உடையவர். அதனால் தான், அவருடைய கதைகள் யாவும் பண்பு விளக்கக் கதைகளாய் விளங்குகின்றன. இத்தன்மைக்கு வலுவூட்டப் பண்பு முரண்பாடுடையவர்களை ஒருங்கிணைத்து இயக்கியல் முறையில் வளர்த்துப் பண்பாளர்களினால் பண்பற்றவர்கள் திருத்தப்படுவதாகவும் மாற்றப்படுவதாகவும் காட்டுகிறார்.

'இதயம் இருப்பது ஏனில் கோபாலன் பிச்சைக்காரிக்கு உதவ மறுக்கிறான் × மனைவி மங்களம் பிச்சைக்காரிக்கு உதவுகிறாள். 'குறைவும் நிறைவும்' கதையில் கணவன் பசுபதி அடக்கமானவன் × மனைவி கோமள்ம் அடக்குபவள். அழகு எரிந்தது கணேசன் தெய்வ நம்பிக்கை உடையவன் × சீதாமணி தெய்வ நம்பிக்கை இல்லாதவள். 'கொடி வணக்கத்தின் திருச்சேரன் கொடி வணக்கத்தை வெறுத்தவன் ×

இந்து கொடி வணக்கத்தைப் போற்றியவள். 'பெற்றுவிட்டால் போதுமாவின் தமக்கை கமலம் குழந்தைப் பாசம் இல்லாதவள் X தங்கை மரகதம் குழந்தைப் பாசம் உடையவள். 'தெய்வ மென்பதில்லையின் தந்தை ராமநாதன் கடவுளைப் போற்றுபவர் X மகன் உமாசந்திரன் கடவுளை எதிர்ப்பவன். 'பிள்ளையார் சுழியில் ஒரு நண்பர் அதிகாரி X ஒரு நண்பர் கடைநிலை ஊழியர்.

வாழ்வில் ஒத்த பண்புடையார் ஒருங்கிணைந்து இருப்பது போல் சில கதைகளில் முரண்பாடற்றவர்கள் இணைந்துள்ளனர். (parallel characters), அறவாழி அந்தணன்', 'தோடு', 'துணி வெளுக்க மண் உண்டு', 'ரிக்ஷா' போன்ற கதைகள் அப்படிப் பட்டவை.

பெரும்பாலும் குடும்ப உறவுகளில் உள்ள முரண்பாடுகளைக் காட்டிய கோவி 'ஆண்கள்' 'இருவர்' 'பெண்கள் மூவர்' ஆகிய இரு கதைகளில் சமுதாய உறவில் ஏற்படக்கூடிய முரண்பாடு களை விளக்கியுள்ளார். 'ஆண்கள் இருவரில்' செந்தில், மஞ்சுளாவை அலுவலகத்தில் வேலை செய்பவன் என்று ஏமாற்றி மணந்து கொண்டான். இரண்டு ஆண் குழந்தை களுக்கும் தந்தையானான். துறைமுகத்தில் வேலை பார்ப்பவ னான ரெங்கசாமி திருமணம் ஆகாதவன். மஞ்சுளாவுடன் தொடர்பு கொண்டான் இதை அறிந்த செந்தில் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் ரங்கசாமியுடன் அனுப்பினான். மஞ்சுளா, தன் குழந்தைகளின் மீது ரங்கசாமி வைத்துள்ள பாசம் நீங்காது இருக்கத் தனக்கு இனிமேல் குழந்தை பிறக்காமல் இருக்க வேண்டுமென்று கடவுளின் படத்தின் முன் வேண்டினாள். இதனை அறிந்த ரங்கசாமி அறுவை சிகிச்சை செய்து கொண்டான். மனைவியையும் குழந்தைகளையும் காப்பாற்றினான். செந்தில் இறந்தான். ரங்கசாமி வாழ்ந்தான். இருவரிடையேயும் முரண்பட்ட தன்மைகள் இருப்பினும் ஒரு பொதுப் பண்பு காணப்படுகிறது. அது தியாகம்.

'பெண்கள் மூவரி'ல் கனகலிங்கம் திருடனானாலும் இதயம் உள்ளவன். ஒரு வீட்டில் திருடப்போய்ப் பிடிபட்டான். அந்த வீட்டுப் பெண்ணை ஒருபோது காப்பாற்றினான். அவளோ நன்றி கொன்றாள். தண்டனை முடிந்ததும் சிறையினின்றும் வெளியேறியவன் அவளைக் கொலை செய்ய மறுபடியும் அந்த வீட்டிற்குள் புகுந்தான். எதிர்பாராமல், அந்த வீட்டில் புதிதாகக் குடிவந்திருந்த பெண்ணின் கணவனைக் கொன்று விட்டான். மீண்டும் சிறை. தூக்குத் தண்டனையை

நிறைவேற்றுவதற்குரிய நாளிற்கு முன்னாள் அவன் அந்த விதவைப் பெண்ணைப் பார்க்க விழைந்தான். மனமிரங்கி வந்தவளின் கால்களில் விழுந்து மன்னிப்புக் கோரினான். மறுநாள் அவனுடைய மரண தண்டனை நிறைவேற்றப் பட்ட செய்தி செய்தித்தாள்களில் வெளியாயிற்று. மனைவி கதறினாள். விதவை அஞ்சலி செய்தாள். மீனா சனிவிட்டதென்று சந்நியாசிகளுக்குச் சோறு போட்டு மகிழ்ந்தாள். "எதிரெதிர் குண நலன்களைப் புகுத்தி இரு பாத்திரங்களைப் படைக்கும் போது, ஒன்று மற்றொன்றின் சிறப்பையோ தாழ்வையோ எடுத்துக் காட்ட உதவியாக இருக்கிறது"[14] என்பாரின் கூற்று நினைத்தற்குரியது.

மனப்போராட்டம்

கதைமாந்தரின் நினைவு, சிந்தனை, மனப்பேச்சு, தனிமொழி ஆகியவை அளவுடன் ஆளப்பெற்றுள்ளன. என்றாலும், மனப்பேராளிகளும் (Patients Hysteria suffering from) மனநோயாளிகளும் (Patients Neurosis suffering from) கதைமாந்தர்களாகின்றனர். 'மழைக்கு ஒதுங்கிய இடத்தில்' புவனா காதல் வயப்பட்டு அதைத் தன் தந்தையிடம் சொல்வதற்குப் பயந்து மனப்போராட்டத்திற்கு உட்படுகிறாள். 'மஞ்சு ... ஓ ... மஞ்சு' என்பதில் ஆனந்த் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாமல் வேறொரு பெண்ணை மணந்து வாழ்கின்றானாயினும் காதலியை மறக்கமுடியாமல் குமைகின்றான்; புலம்புகின்றான். அவன் மனம் காதலியின் மரணச் செய்தியைக்கேட்டு 'மஞ்சு...ஓ...மஞ்சு என்று அரற்றுகிறது. "சங்கிலி வளையங்களில்' பட்டுவின் மனப்போரே கதையாக விரிகின்றது. அடுத்தவீட்டு இளைஞனைக் காதலித்து இன்னோர் இளைஞனை மணம் புரிந்து கொண்டாள். கணவனுடன் படுத்திருக்கும்போதும் கூட அவள் மனம் காதலனை வட்டமிட்டது. காதலன் கொலையுண்ட செய்தி கிடைத்த பிறகே அவள் அவளுடைய கணவனை மனநிறைவுடன் ஏற்றுக் கொண்டாள். இவர்கள் பாலுணர்சி நோயாளிகள் (Librdo Ratients) ஆவர். 'கால்வழி'யில் பாமா, தன் கணவன் தான் சூதாடி என்று கலங்கினாள். மகனும் சூதாடி என்பதை அறிந்ததும் அவளுக்கு நரம்புத்தளர்ச்சி (Trauma)ஏற்பட்டு மன அதிர்ச்சியினால் ஊமை ஆகிவிட்டாள். 'மணியோசை'யின் சிறுவனான மோகன சுந்தரம் தன்னுடைய மணியடிக்கும் பழக்கத்திற்கு இடையூறு ஏற்பட்டதும் இதே நோயினால் பாதிக்கப்பட்டான். மீண்டும் அவனுக்கு அந்த மணியடிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியதும் நீங்கிவிட்டது. கல்லூரி மங்கனின்

கருணாமூர்த்தி மனைவியையும் மகனையும் துன்புறுத்தி மகிழும் ஒரு மனநோயாளி (Sadist). 'வேரில் பழுத்த பலா'வின் சுகந்தி வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த இழப்புக்களினால் வெறுப்புற்று (Frustration) தற்கொலைக்கு முற்பட்டாள். 'திருடாதே'யின் சிறுவன் கள்ளனைக் கண்ட அச்சத்தினால் கனவு கண்டு பிதற்றினான் (Dreams-anxiety).'மூன்று காசுகளின்' கமலநாதன் மறதி (Amnesia) உடையவன். 'அழகு எரிந்தது'வின் சீதா மணி கண்ணாடியின் முன் நின்று தன்னுடைய அழகைச் சுவைப்பவள் (Narcissim). பொதுவாகக் கோவியின் கதை மாந்தர்கள் உணர்ச்சிவயப்பட்டவர்களே (Emotional types).

முடிவுரை :

இது காறும், 'கோவியின் சிறுகதைகளில் பாத்திரப்படைப்பு' என்னும் பொருளில் இன்றியமையாக் கூறுகள் ஆராயப்பட்டன. ஆசிரியரின் குறை, நிறை, தனித்தன்மை ஆகியன ஆங்காங்குச் சுட்டப்பட்டன. ஆய்வில் விடுபட்டனவும், விளக்கம் பெறாதனவும் பல உள்ளன.

கோவியின் சிறுகதைகள் தனிமனிதப் பண்பாட்டுச் சீர் திருத்தத்தை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளமையால் அவற்றில் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்கு இடமில்லை. தனிமனிதன் திருந்தினால் சமுதாயம் திருந்தும் என்கிற கொள்கை கதைகளில் ஊடும் பாவுமாக இழைகின்றது.

"தருமத்தின் வாழ்வுதனைச் சூது கவ்வும்
தருமம் மறுபடி வெல்லும்"

என்னும் பாரதியின் வரிகளுக்கு விளக்கமாக விரிவனவே கோவியின் சிறுகதைகள். அந்தத் தருமத்தின் வாழ்விற்குப் பாடுபடத் தம்மைத் தாமே அணியப்படுத்திக் கொள்பவர்களே கதை மாந்தர்கள். அந்தக் கதைமாந்தர்களைப் படைக்கத் தம்மை சத்தியச் சோதனைக்குள் உட்படுத்திக் கொள்பவரே கோவி என்கிற முடிவுக்கு வரலாம்.

குறிப்புகள்

1. அலை' ஓசையை நான் எழுதியதாகவே எண்ணக்கூட வில்லை. லலிதாவும், சீதாவும், தாரிணியும், சூரியாவும் சௌந்தரராகவனும், பட்டாபிராமனும் சேர்ந்து பேசிக் கொண்டு அவரவர்களுடைய அந்தரங்க ஆசாபாசங்களை யும் உள்ளக் கிளர்ச்சிகளையும் வெளியிட்டு " அலை

ஓசையை ” எழுதியிருக்கிறார்கள் ... ... அவர்களை மறுபடியும் எப்போது எங்கே காணப்போகிறேனோ, தெரியவில்லை.

—கல்கி, ‘முன்னுரை’, **அலை ஓசை**, ப. VIII’
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை, 1978, ஐந்தாம் பதிப்பு.

2. என்கதைத்தலைவர்தலைவியரை அவர்கள்எவ்வளவு குறைபாடு உடையவர்களாக இருந்தாலும் நான் நேசிக்கிறேன். என் இரத்தத்திலிருந்தும், உயிர் மூச்சிலிருந்தும் இதயத் துடிப்பிலிருந்தும் பிறந்தவர்கள் அவர்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால், அவர்கள் என்னை விட உயர்ந்தவர்கள்.

— அகிலன், ‘‘மனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் உள்ள உறவு’, **இன்றையத் தமிழிலக்கியத்தில் மனிதன்**, கிறிஸ்துவ இலக்கியச் சங்கம், சென்னை, 1972, முதற் பதிப்பு, ப. 34.

3. *Craft of the Short Story*, Quoted in ***hiterary Essays*** by B R Mullik, S. Chand & Co, Delhi, 1967, Second Edition, P. 1.

4. ‘சொர்க்கத்தில் இடம் உண்டு’, ‘பிள்ளையார் சுழி’ ஆகிய இரண்டிலும் பெண்களே இல்லை.

5. சிறுகதையில் பிரதான பாத்திரங்கள் என்றும் பிரதான மல்லாத பாத்திரங்கள் என்றும் இருவகையாக இருக்காது. எல்லோருமே முக்கியமாக இருக்க வேண்டும். எல்லோருடைய லட்சணங்களும் தூக்கிக்காட்டி நிற்க வேண்டும்.

– ராஜாஜி, **ராஜாஜி கட்டுரைகள்**, வானதி பதிப்பகம், சென்னை, 1971, ஐந்தாம் பதிப்பு, பக். 200 –’1.

6. ‘பேராசிரியர்,’ ‘கொடி வணக்கம்’.

7. ‘சிலை’, ‘பெண்கள் மூவர்’, ‘கைவரிசை’,

8. ‘காதல் வேள்வி’, ‘வேரில் பழுத்த பலா’, ‘சங்கிலி வளையங்கள்’, ‘மஞ்சு ... ஓ ... மஞ்சு’.

9. ‘மணியோசை’, ‘கல்லுளி மங்கன்’, ‘பொங்கல் மலர்’, நாய்கள் ஜாக்கிரதை’, ‘காற்றாடி’.

10. ‘நடைப்பிணம்’, ‘மங்காத்தா’, ‘கழுத்தும் கயிரும்’, மாமியார் வீடு’, ‘கால்வழி’, ‘ரம்மியும் ஜோக்கர்களும்’.

11. ‘சீனத்தராய் விடுவாரோ’, ‘அன்னையின் குரல்’, ‘கூலி’ ‘இதுதான் நீதி’, ‘துணிவெளுக்க மண் உண்டு’, ‘சேதாரம்’

'மனைவியின் மகன்', 'செவலைப்பசு', 'கள்ளச்சந்தை', 'போகிற வழியில்', 'குந்தவை', 'வெறும் வயிறு' 'ரிக்ஷா', 'நாளை முதல் நல்ல மனிதன்'.

12. 'அன்னை இட்ட தீ', 'கூறாமல் 'சந்நியாசம் கொள்', 'இதயம் இருப்பது ஏன்?', 'நிறைகுடம்', 'பெரிய மனிதன்', 'அடக்கம் ஆயிரம் பொன்', 'பெற்றுவிட்டால் போதுமா?', 'அழகு எரிந்தது'.

13. கு. அழகிரிசாமி 'சிறுகதை எழுதுவது எப்படி', **எழுதுவது எப்படி?** (தொகுதி 1), பழனியப்பா பிரதர்ஸ், திருச்சி, 1969, முதற்பதிப்பு, ப. 110.

14. எஸ். ரங்கநாயகி,'சிறுகதை எழுதுவது எப்படி?', **எழுதுவது எப்படி?** (தொகுதி 2), பழனியப்பா பிரதர்ஸ், திருச்சி, 1979, முதற்பதிப்பு, ப 106.

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

1.	**உயிரும் ஒலியும்**	15, வள்ளுவர் பண்ணை, சென்னை, 1964.
2.	**மஞ்சள் குங்குமம்**	9, முருகன் இலக்கியக் கழகம், தூத்துக்குடி, 1965.மு. ப.
3.	**வெறும் வயிறு**	11, மாருதி பதிப்பகம், சென்னை, 1967.
4.	**சிறுகதைச் செல்வம்**	12, முத்தையா நிலைய வெளியீடு, சென்னை, 1969, மு. ப.
5.	**கோவியின் சிறுகதைகள்**	25, வி. மாணிக்கம் கம்பெனி, சென்னை, 1973, . ப.
6,	**மொட்டு** (11—2)	9, பூரம் பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 1977, புதிய ப.
7.	**ரிக்ஷா**	17, முத்துப் பதிப்பகம், வளவனூர், 1978,மு. ப.

எழுந்த களிறா? ஏழு களிறுகளா?

பொ. தங்கவேலு,
நூலகர்,
காவேரி நகர்,
குளித்தலை

தமிழ்ப்பொழில் 1988 செப்டம்பர் - அக்டோபர் இதழில் வெளியாகியுள்ள ''குறுந்தொகைப் பதிப்புகள்-சில பார்வைகள்'' என்ற கட்டுரையில் குறுந்தொகை 24 ஆம் பாடலில் வரும் 'எழுகளிறு' என்பதற்கு 'எழுந்து வருகின்ற ஆண்யானை' என்று பொருள் கொள்வதே பொருத்தம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

இப்பாடலில் 'எழுகளிறு மிதித்த ஒரு பழம் போலக் குழைய' என்று உள்ளது. 'எழுகளிறு' என்பதற்கு 'எழுகின்ற ஆண்யானை' என்றோ அல்லது 'ஆற்று நீராடி எழுந்த ஆண்யானை' என்றோ பொருள் கொள்வோமேயானால், 'எழுகளிறு மிதித்த ஒரு பழம் போலக் குழைய' என்பதற்கும், களிறு மிதித்த ஒரு பழம் போலக் குழைய என்பதற்கும் இடையில், பொருளில் குறிப்பிடத்தக்க வேற்றுமை ஏதும் இல்லாது போய்விடும். அதாவது, 'எழுகளிறு மிதித்த ஒரு பழம்போலக் குழைய' என்றாலும் ஒன்றுதான்; 'களிறு மிதித்த ஒரு பழம் போலக் குழைய' என்றாலும் ஒன்றுதான் என்று ஆகிவிடும். ஆகவே 'எழு' என்ற சொல் இப்பாடலில் தேவையற்ற ஒன்றாய் பயனற்ற ஒன்றாய்—நிற்கும். எனவே, இச்சொல் இப்பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்க முடியாது.

'எழு களிறு' என்பதற்கு, 'ஏழு ஆண்யானைகள்' அதாவது 'பல ஆண்யானைகள்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஈற்றயல் அடியில் 'குழைய' என்று உள்ளதைக் 'குழைக' என்று பாடம் ஓதவேண்டும். இவ்விரண்டையும் செய்தால்தான், 'எழு' என்ற இச்சொல் இப்பாடலுக்குத் தேவையானதாகப்—பயனுள்ளதாக ஆகும்; பாடலாசிரியன் தெரிவிக்கக் கருதிய செய்தி முழுமையாக வெளிப்படும்

'குழைய' என்று பாடம் ஓதினால் பாட்டின் பொருள் கீழ்க்கண்டவாறு அமைகிறது.

> ''காதலர் அகலவும், கொடியோரது நாக்குகள், என் மனமானது ஏழு ஆண்யானைகள் மிதித்த அத்திப்பழம் போலக் குழையும்படியாகப் பழிதூற்றின''.

இதில் தலைவி சொல்லும் செய்தி முழுமையுடையதாக அமையவில்லை ; ஏதோ ஒன்று குறைவது தெரிகிறது. மேலே கூறியபடிக் 'குழைக' என்று பாடம் ஓதினால், முழுமையான செய்தியை நாம்பெற முடியும். அப்போது பாடலின் பொருள் கீழ்க்கண்டவாறு அமையும்.

"காதலர் அகலவும், கொடியோரது நாக்கு
கள் பழிதூற்றின். அவை பல ஆண்
யானைகள் மிதித்த அத்திப் பழத்தைப்
போலக் குழைந்து போகட்டும்".

இதில் முழுமை கிட்டுவதுடன், உயிர்த்துடிப்பும், உணர்ச்சிக் கொப்பளிப்பும் ஏற்படுவதை உணரமுடிகிறது. அதனாலும், பரணர் போன்ற மிகச் சிறந்த புலவர் ஒருவர் குறைவுபட்ட செய்தியுடன் கூடியதாக ஒரு பாடலை இயற்றியிருக்க மாட்டார் என்பதாலும், 'குழைக' என்பதே மூலபாடம் என அறிக.

ஒருகளிறு மிதித்தாலே, அத்திப்பழம் மிகுதியாகக் குழைந்து விடும் ; பல களிறுகள் மிதித்தாலோ, மிக மிகக் குழைந்துவிடும். தலைவியானவள் தன் சின மிகுதி காரணமாகக் கொடியோரது நாக்குகள் மிகவும் குழைந்தால் கூடப் போதாதென்று, மிகமிகக் குழைய வேண்டும் என்று கருதுகிறாள். அதனாலே, 'களிறு மிதித்த பழம் போலக் குழைக' என்னாது, 'ஏழுகளிறு மிதித்த பழம் போலக் குழைக' என்று சாவிக்கிறாள்.

'பழம்' என்றாலே போதுமானதாயிருக்க, 'ஒரு' என்ற சொல் ஏன் அதன் முன் சேர்க்கப்பட்டது? இது புலவரின் உத்தி. 'எழு என்னும் சொல்லுக்கு 'ஏழு' (அதாவது 'பல', என்றுதான் பொருள் கொள்ள வேண்டுமேயன்றி, வேறுபொருள் கொள்ளக் கூடாதென ஏதுவாரைத் தெளிவிப்பதற்காக இச்சொல்லை அவர் ஆண்டிருக்கிறார். 'ஒரு' எனும் இச்சொல் எண்ணிக்கை குறித்த சொல்லாகையால், அதே அடியிலுள்ள 'எழு' என்னும் சொல்லும் அத்தகையதே என அது குறிப்பாக உணர்த்துகிறது. இச்சொல் இவ்வாறே பயன் கருதியே இங்கு ஆளப்பட்டுள்ளது

இவ்வாறு குறிப்பாக உணர்த்தும் இடங்கள் திருக்குறளில் பல உள.

'எண்ணென்ப' எனத்தொடங்கும் குறளில் (எண். 392) வரும் 'எண்' எனும் சொல்லுக்கு 'இலக்கணம்' என்று பொருள் கொள்வதா? அல்லது கணிதம் என்று பொருள்கொள்வதா? அதே வரும் குறளில் 'இரண்டும்' எனும் சொல் 'எண்'

எனும் சொல்லுக்கு "நம்பர்-கணிதம்" என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்துகிறது.

'கொலையிற் கொடியாரை' எனத் தொடங்கும் குறளில் (எண் 550) அனைத்து வகைக் கொடியாரையும் கொன்று ஒறுப்பது கூறப்படுகிறதா அல்லது கொலை செய்த கொடியாரை மட்டும் கொன்று ஒறுப்பது கூறப்படுகிறதா? இக்குறளுக்கு அடுத்த குறளில் வரும் 'கொலைமேற்கொண்டாரிற்' எனும் சொற்கள் 'கொலை செய்த கொடியாரை' மட்டுமே கொன்று ஒறுத்தல் வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றன.

'இளையர் இனமுறையர்' எனத் தொடங்கும் குறளில் (எண் 698) வரும் 'நின்ற ஒளி' என்பதன் பொருள் 'நிலைபெற்ற அறிவு' என்பதாகும் என்பதை அடுத்த குறளில் உள்ள 'துளக் கற்ற காட்சி' என்ற சொற்றொடர் குறிப்பாக உணர்த்துகிறது. (நின்ற ஒளிக்குப் பரிமேலழகர் கூறியுள்ள பொருள் தவறானது.)

'ஆறு' எனும் சொல்லுக்குப் 'பாதை' அல்லது 'வழி' எனும் பொருள் உண்டு என்பதை நண்பர் ஒருவர் நினைவூட்டினார். இப்பாடலில் வரும் 'ஆற்றயல்' என்பதற்குப் பாதையின் அருகில்' என்று பொருள் கொள்வது மிகவும் பொருத்தமானதாகும்; இதுவே பாடலாசிரியரின் கருத்துமாகும். பாதையிலும் உதிர்ந்து கிடக்கும்; அதனால் அப்பாதையில் நடந்து வரும் களிறுகளின் கால்களில் மிதிபட்டுக் குழைவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

பாரதிதாசன் கண்ட பெண்மை

மா. மீனாட்சிசுந்தரம் எம். ஏ.,
திட்ட உதவியாளர், எம். பில்
மொழியியல் துறை,
பாரதியார் பல்கலைக் கழகம்
கோவை - 46.

"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள" (குறள். 54)

என்ற வள்ளுவரின் நெறியிற் பெண்மைக்குப் பெருமையும், தாய்மைக்குச் சிறப்பும் தந்த தமிழகத்தில் வேற்றுப்பண்பாடு விரவிய காலத்தில் பெண்களின் நிலை குன்றி, படிப்பின்றி அடுப்பூதும் நிலைக்குத் தாழ்வுறத் தொடங்கியது. வாழ்க்கைத் துணை, குடும்பத் தலைவி எனும் நிலை மாறி ஆடவர் தம் போகப் பொருளாகவும், மகப்பேற்று இயந்திரமாகவும் எண்ணும் அளவு அவர்கள் குலைவுற்று அடிமைபோலாயினர். அத்தகைய பெண் களுக்கு உரிமை வேண்டிப் பாடிய பாரதிதாசனின் பெண் ணுரிமைப் போக்கினைக்காண்பதுவே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

ஆடவர் மகளிர் சமநிலை

"ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவி லோங்கியிவ் வையந் தழைக்குமாம்"[1]

என்பது பாரதியார் கொள்கை.

பாரதிதாசனும் ஆணும் பெண்ணும் மலரும் மணமும் போலும், கண்ணும் ஒளியும் போன்றும் கடலொத்த அன்புப் பெருக்கால் கலந்து சமானத்தர் ஆனார் என்ற எழுச்சிப் பண் காதில் விழும் நாள் நோக்கிக் காத்திருப்பதாகக் கூறுதல் பெண்ணுரிமை போற்றும் அவருடைய இதயத்தின் எதிரொலியாகும்.

பெண் விடுதலையின் முதன்மை :

பாரதிதாசனுடைய காப்பியங்களிற் பாதியிடத்துக்கு மேல் பெண்ணுரிமை இடம் பெற்றுள்ளதாக[2] மு. கோவிந்தசாமியும்[3] அப்பெண்கள் ஆண்களை விடப் பலவகையிலும் சிறப்புற அமைக்கப்பட்டுள்ளனர்' என்று தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனாரும் கூறியுள்ளனர்.

"பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசுந்திரு நாட்டு
மண்ணடிமை தீர்ந்து விடுதல் முயற்கொம்பே"

(தொகுதி-1, ப.3)

என்ற பாரதிதாசன் கவிதைப் பகுதி பெண் விடுதலையே மண் விடுதலைக்கு முதற்படி என்னும் அவர் கருத்தை வலியுறுத்து

கின்றது. பெண்களை ஆடவர்கள் அடிமைபோல் அடக்கி ஒடுக்கி ஏவல் கொள்வதும், தம் இச்சைக்கு ஆட்படுத்தலுமாகிய கொடுமை நிலவும் வரை ஆடவரும் பிறரும் அடங்கி வாழும் நிலையே ஏற்படும் என்பதை,

“ஊமை என்று பெண்ணை உரைக்கு மட்டும் உள்ளடங்கும்
ஆமை நிலைமைதான் ஆடவர்க்கு” (தொகுதி 1, ப. 3)

என்று கூறுகிறார்.

பெண்களை அடிமைகளாய் நடத்தி, அறிவற்ற பேதையராய்ச் செய்துவிடில் அப்பெண்கள் பெற்ற பிள்ளைகளும் அறிவொளி குன்றியே வளர்வர் என்பதை

“புலன்அற்ற பேதையாய்ப் பெண்ணைச் செய்தால்—அந்
நிலம் விளைந்த பைங்கூழ் நிலைமையும் அம்மட்டே”
(தொகுதி-1, ப.3)

என்று பாரதிதாசன் காட்டுகின்றார்.

பெண்மையின் தீரம்

தாசன் பெண்டிரின் உள்ள வலிமை, உடல் வலிமை குறித்து, மாதர்கள் உமியல்ல என்றார். அவர்தம் பூங்கரங்களும் தேவைப்படின் தீயவரின் உயிரை அழிக்கும் படையாகச் செயற்படும் உறுதியும் ஆற்றலும் கொண்டன என்பதை,

“உமியல்ல மாதர் வலக்கை — தீயர்
உயிரை இடிக்கும் உலக்கை” (தேன்; ப. 52)

எனக் கூறுகின்றார்.

பெண்டிர் எழுச்சி

கயமையைத் தன் போர்க் குணத்தால், புறமுதுகிடச் செய்த வீர நங்கையின் தீரச் செயலினைப் பாரதிதாசன் காட்டுகின்றார். காற்றடித்த சோலையிலே நேரம் பார்த்துக் கனி பொறுக்கும் சிறுமை கொண்ட காளை ஒருவன், எழுச்சி பெற்ற நங்கையிடம் வாலாட்டித் தன் காமச் சிறுமையை வெளிப்படுத்த, அம்மறத் தமிழ் மங்கை, ஒளித்திருந்த குறுவாளை ஓங்கத் தீயவன் ஓட்டம் பிடித்த நிகழ்ச்சி குறித்து,

“கோடி உள்ளம் வேண்டுமிந்த மகிழ்ச்சி தாங்க”
(தொகுதி-1, ப. 114)

எனக் கயவனை விரட்டிய நங்கையின் உறுதியைப் பாராட்டுதல் கவிஞர் தம் பெண்ணுரிமை போற்றும் மறுமலர்ச்சிப் பாங்காகும்.

விதவையர் முறையீடு

கணவனை இழந்து கைமைத் துயரில் வருந்தி உயிர்விடத் துணிந்த இளம் பெண்ணொருத்தி தன் இளமையுள்ளங்கொண்ட இன்ப உணர்வை அடக்கவோ, அழிக்கவோ வழியறியாது புலம்பும் குரலில்பாரதிதாசன்,நடைப்பிணமாய் உலவும் விதவைப் பெண்களின் கடுந்துயரைக் காட்டியுள்ளார். மணங்கொண்ட ஆடவர்கள் இறந்துவிடுதல் மங்கையரின் பிழையல்ல என்பதை உணர்த்தும் அப்பெண், மணவாளன் இறந்ததால் மங்கல நாணும் நல்லாடை அணிவகையும், புனைமலரும், குங்குமமும் இழந்தாலும் அவள் பொன்னுடலும் நல்லுணர்வும் இருப்பதால் இயற்கை நியதி வழி அவை இன்பத்தை நாடுதலை எடுத்துக் காட்டி, கைமையைச் சுமத்தி இச்சமுதாயம் தங்களைத் தண்டிப்பது தகுமா என்று கெடுவானையும் நிறைபுனலையும் கேட்பதாகக் கவிஞர் காட்டுகின்றார்.[4] மேலும் வானில் தோன்றும் நிலவைப் பார்த்துத்

"தனையடக்கிக் காதலினைத் தவிர்த்து வாழும்
சகமிருந்தால் காட்டாயோ ? நிலவே நீதான்"
(தொகுதி - 1, ப. 8)

என்று விதவை கேட்பதாக அமைந்த கூற்றில் காதலுணர்வு என்பது உயிரும் உடலும் பற்றிய உண்மைத்தேவை என்பதும், அவை இளம் விதவையர்க்கு மறுக்கப்படுதல் கொடுமை என்பதும் சுட்டப்படுகின்றன. பிறிதோரிடத்தில்,

"இளமை தந்தாய், உணர்வு தந்தாய், இன்பங்காணும்
இன்னுயிரும் தந்திட்டாய் இயற்கை தேவி"
(தொகுதி — 1, ப. 82)

என இளமையும், உணர்வும் இன்பம் வேட்கும் இன்னுயிரும் இயற்கையின் படைப்பே என்பதைச் சுட்டி, கைம்மையுற்ற இளம் பெண்களுக்கு இன்பம் மறுக்கப்படுதல் இயற்கையின் அமைப்பையே மறுப்பதாகும் என்றும் உணர்த்துகின்றார்.

பெண் கல்வி

ஆண், பெண் இருபாலருக்குங் கல்வி இன்றியமையாத தானாலும் பெண் கல்வியின் சிறப்புக் கருதி இப்பகுதியில் விதந்து கூறப்படுகிறது.

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் பெண்களின் கடமையும் உரிமையும் நன்கு மதிக்கப்பட்டன. பெண்டிர் கல்வியறிவு சான்று மனை

மாட்சி சிறக்க வீட்டின் அரசியராக வாழ்ந்ததுடன் நாட்டில் கலைநயம் சிறந்த கவிஞராகவும், அரசியல் தூது செல்லும் அறிஞராகவும் திகழ்ந்துள்ளனர்.

இடைக்காலத் தமிழகத்தில் வேற்றுப் பண்பாடு விரவியதன் விளைவாக மகளிர்நிலை தாழ்ந்து அவர்கள் கல்விக் கண்ணற்ற குருடராய்க் குடும்ப வாழ்வில் அடிமைப் பட்டு உழலும் அவல நிலை தோன்றியது.

கல்வியற்ற பெண்களின் தாழ்வு

பயிர் வளரும் நிலம் வளமாக இருந்தாலே, நிலத்தில் வளரும் பயிர் பெரும் பயன் தரும், என்பது யாவரும் உணர்ந்த உண்மை. உலகில் மானிட உயிர்க் கூட்டமாகிய பயிர்தொகுதி தோன்றி வளரும் நிலமாகிய பெண்கள், கல்வி வளமற்ற களர் நிலமாக இருந்தால், அங்கும் புல்லும் களைகளும் போன்ற பயன் அருகியும் அற்றும் வாழும் மக்களே தோன்றுவர் என்பதனை,

> "கல்வியில்லாத பெண்கள்
> களர்நிலம் ; அந்நிலத்தில்
> புல்விளைந்திடலாம் நல்ல
> புதல்வர்கள் விளைவதில்லை !"

(குடும்ப விளக்கு, ப. 69)

எனக் கூறிப் பெண் கல்வியின் இன்றியமையாமையினை விளக்குகின்றார்.

பெண் கல்வியின் பெரும்பயன்

கல்வியின் நன்னலங் கூறிப்பள்ளிக்கனுப்பும் பாங்கில்,

> "மலைவாழை அல்லவோ கல்வி? — நீ
> வாயார உண்ணுவாய் போ — என் புதல்வா!"

(இசை—1, ப. 50)

எனப் பாரதிதாசன் கல்விப் பெருமை பேசுகின்றார். மேலும் படிக்காத பெண்ணின் பெற்றோரை ஊர் மக்கள் எள்ளும் நிலையையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

நகரங்களில் இக்கால நங்கையர் கல்விக்கழகம் சென்று, கல்வி நலம் பெற்றும், கவிதையில் அறிவு தோய்ந்தும், தலையாய கலைகள் பலவும் ஆய்ந்தும் வீடு திரும்புதலால் நாட்டில் உலவும் மடமைப்பேய் தாக்கப்பட்டதாகப் பாரதிதாசன்,

"உலவிடு மடமைப் பேயின்
உடம்பின் தோல் உரிதல் கண்டேன்!"
(அழகின் சிரிப்பு, ப. 60)

என்று குறிப்பிடுவது அவர் வலியுறுத்திய பெண் கல்வி நாட்டத்தின் பெரு வெற்றியாகும்.

முடிவுரை

மேற்கூறிய கருத்துக்களைக்கொண்டு பார்க்கும்போது ஆடவர் மகளிர் — சமநிலை, பெண் விடுதலையின் முதன்மை, பெண்மையின் தீரம், பெண்டிர் எழுச்சி, விதவையர் முறையீடு, பெண்கல்வி, கல்வியற்ற பெண்களின் தாழ்வு, பெண்கல்வியின் பெரும்பயன் போன்ற முறைகளில் தெளிவாகப் பெண்ணுரிமையைப் பேசியுள்ளார் என்பது புலனாகிறது.

குறிப்புகள்

1. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப. 501.
2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், முதல் தொகுதி ப. 99.
3. மு. கோவிந்தசாமி, பாரதிதாசன் கவிதைத்திறன், ப. 148.
4. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் முதல் தொகுதி, ப. 89.

கண்ணகியும் மெங்சியாங் நூவும்

[ஓர் ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வு]

பேராசிரியர் கோ. வேங்கடாசலம்
மேனாள் முதல்வர், ஈ. வெ. ரா. கல்லூரி,
பூக்கார விளார் சாலை, தஞ்சாவூர்.

சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் உட்கோள் பத்தினியைப் பரவுதல் ஒன்றேயாம். மக்களுள் ஒருத்தியாய கண்ணகி, தன் கற்பின் திறத்தால், பத்தினித் தெய்வமாக அரசும், மக்களும் பிறரும் போற்றுமொரு தெய்வமானாள் என்பதும், சேரன் செங்குட்டுவன் அவள் திறன் கேட்டுக் கோயில் எடுத்து அவளுக்குச் சிறப்பு செய்தான் என்பதுவே சிலம்பின் மையக் கருத்து. காப்பியமாதலின், பல நிகழ்ச்சிகள் நுவலப்படுதல் உண்மையாயினும் அவையெல்லாம் ஒரு பரிசாகக் கிடந்து காப்பிய உட்கோளை முற்று வித்தல் காண்க. பத்தினியின் கதையைத் தமிழுலகம் நன்கு அறியுமாதலின் ஈண்டு விரித் துரைக்காது விடுத்தாம்.

மெங்சியாங் நூவின் வரலாறு

1. ஊரின் நீங்குதல்

கி. மு மூன்றாம் நூற்றாண்டில் சீனநாட்டுப் பேரரசன், தன் நாட்டின் வட எல்லையில் நீண்ட ஓர் அரண் எடுத்தான். அம் மதில் வடபகுதியில் மேலக் கோடியிலிருந்து கீழக்கோடி வரை நீண்டு செல்வதாம். ''சீனாவின் பேரரண்'' [The Great wall of China] என உலக அதிசயங்களுள் ஒன்றாக வைத்துப் போற்றப்படுவதாகும். அதனை எடுக்கும் காலத்து, அரசன், அதனைக் கட்டும் பணியில் தன்னாட்டு மக்கள் - ஆடவர்கள் - அனைவரும் கலந்து கொள்ளவேண்டும் என்று கட்டளை பிறப்பித்தான். அதன்படி, பேரூர், சிற்றூர், கிராமம் என்ற வேறுபாடில்லாமல், ஆடவர் அழைத்துச்செல்லப்பட்டனர். புலவர், கலைஞர், அறிஞர், தொழில் வினைஞர் என்ற வேறு பாடில்லாமல், அனைவரும் கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

அவ்வாறு சீன நாட்டின் தென்பகுதியில் இருந்த ஒரு கிராமத்தில் வாழ்ந்த பான் சீ லியாங் [Fan Ch'i Liang] என்ற ஓர் இளம் அறிஞனையும் அரசு காவலர் கொண்டு போயினர். அவனுடைய இளம் மனைவிதான் மெங்சியாங் நூ என்பாள்.

நாட்கள் பல உருண்டோடின ; கணவனைப் பிரிந்த ஆற்றாமையால் தனித்திருக்க மனம் இன்றி, அந்த இளம்

பேதை, கணவனைத் தேடி, மதில் எடுக்கப்பெறும் இடம் நோக்கிச் செலவு மேற்கொள்ள ஆயத்தமானாள். அடுத்து வரும் குளிர் காலத்தில் அணிந்து கொள்ளுதற்கேற்ற பாது காப்பான ஆடைகளைத் தைத்து அவற்றை ஒரு மூட்டையாகக் கட்டினாள். நீண்ட அம் மதில் சுவர் எடுக்கும் பக்கம் போக ஆடவர் நடுங்கும் நிலையில், தன் மேல் வைத்த பரிவினாலோ தான் கொடுக்கும் கூலியாலோ ஒருவரையும் பணி கொள்ள முடியாத நிலையில், அந்த மூட்டையைத் தானே முதுகில் சுமந்து கொண்டு, வடவெல்லை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினாள்.

பேரரணை எடுக்க, அரச கட்டளையால் தன் பெறலரும் கணவன் பிரிக்கப்பட்ட நாளிலேயே, அவள் பேரழகு வாடியது; மெல்லிடை மேலும் மெலிவுற்றது. வண்ணம் தீட்டப் பெறாமலேயே சிவந்த அவள் கன்னங்கள், புருவங்கள் மெல்ல எழில் இழந்தன. கூதிர் காலமும் அணுகத் தொடங்கிற்று.

அந்தோ, என் ஐயனைக் கல் சுமக்கும்படி யாண்டு வற்புறுத்துகிறார்களோ? மென்மை வாய்ந்த அப் பேரறிஞரினை இயல்பறிந்து யாரே போற்றுவார்? ஓம்புவார்? சாட்டையா லடிக்கும் கொடிய கண்காணிக்கும் மக்களிடமிருந்து வசையும்கசை யடியும் பெற என் தலைவன் என்னதான் பாவம் செய்தார்?

ஐயனே, எத்தனை காலம் தங்கள் வருகைக்காகக் காத்திருப்பேன்? வெண்முகில் பரவிச் செல்லும் அடி வானத்துக்கும் அப்பாலும் துருவி துருவிப் பார்க்கிறேன். இதோ வீசும் காற்றில் கூதிர் காலத் தன்மையும் கலந்திருக்கிறது. நெடுஞ்சாலைகளிலே பழுத்த இலைகள் உதிர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

தங்கள் வருகைக்காகக் காத்திருப்பதா? காத்திருத்தல் என் நெஞ்சைப் பிளக்கிறது. தீவினை வயப்பட்ட தங்களைக் காண ஏங்குகிறேன். ஆறாத் துயரமொடு, தங்களைத் தேடி வருகிறேன். தங்களையும் என்னையும் பத்தாயிரம் "லீ" இடைவெளி பிரிக்கிறது என்பதை நான் அறிவேன். [லீ : 663 கஜதூரம்]

சின்னஞ்சிறு செருப்பணிந்து, அக் குறுமகள் புறப்பட்டாள். மெல்லியளேனும், அவள் உயிர் ஒளிர்ந்தது. நெஞ்சம் இரும்பாயிற்று. ஒரு சிறு கொண்டை ஊசியைக் கூந்தலில் செருகிக் கொண்டாள். அழகும் கவர்ச்சியும் கரந்தொழிய, வீசும் காற்றிலும் துளிக்கும் மழையினும் நிலாக் கதிர்கள் விழும் சாலை மேல், எதற்கும்

அஞ்சா மனத்தொடு, உழையோரில்லா ஒரு தனியுழந்து வருபனி சொரிந்த கண்ணளாகி, துணிப் பொதியைச் சுமந்தவளாய், பேரரணை நோக்கி நடந்தாள் அப்பேதை.

வழியெல்லாம் பனியும் மழையும் காற்றும் வகுத்த சேற்றிலும் சகதியிலும் உழன்று நடந்து தன் கணவனைப் பற்றிய எண்ணத்திலேயே மெய்ம் மறந்தவளாய்ச் சென்று கொண்டிருந்தாள். "ஆண்டவா! என் ஐயன் தன் சொந்த ஊருக்கு எப்போது திரும்புவார்? என்னை விடுத்துப் பிரிந்த காலத்து என்னை நோக்கி "நான் திரும்பி வருங்காலத்தை உறுதியாகச் சொல்லமுடியாது. அரச கட்டளையை யாரே மீறவல்லார்? நான் இறந்து போய் மணற்படிப்பில் என் எலும்புகள் சிதறுண்டு கிடக்கக்கூடும். நாமிருவரும் ஒரு பாயலில் ஒரு தலையணையில் ஒருங்குடன் தலைவைத்துத் துயிலுதல் என்பது இனியேது? அன்பிற்கு இனியவளே, யான் சொல்வதைக் கேள்; தடுக்க இயலாததை எதிர்க்க வேண்டாம். உடைந்த கண்ணாடி இணைந்து மீண்டும் ஒளி வீசும் என்று கனவு காண வேண்டாம். என்னுடைய இந்தச் சிறிய சொத்து, உன்னைக் காப்பாற்றும் என்று தப்புக் கணக்கு போடவேண்டாம். உன் இளமைக்காலக் கனவுகளைப் பொசுக்கி வெறுமையாக்கிவிட வேண்டாம். நான் திரும்பி வருதல் அரிது என்பது உன் முன் யோசனையே உனக்குச் சொல்லும்" என்றெல்லாம் சொல்லிப்போனீரே. ஐயனே உங்கள் வார்த்தையில் அருளும் அன்பும் ததும்பிற்று. ஆனால், என்னீர்மையைத் தங்களோடு நான் வாழ்ந்த இல்வாழ்க்கை கொண்டு எண்ணிப்பாருங்கள் நாம் நெஞ்சொடு நெஞ்சு ஒன்றி, நீரும் மீனும் போல வாழ்ந்தோம் என்பதை மறந்து விட்டீர்களா? ஒன்றுக்கும் உதவாதவள் உங்கள் துணைவி என்று ஏன் நினைக்க வேண்டும். சலிப்பின்றி மாறாமல் அதே உணர்வு என் உள்ளத்தில் நிரம்பியுள்ளது. என் தூய மனம், சிதைவு படாத செங்கோல். நான் மேற்கொள்ளும் செயல் ஆற்றற்கரியது என்பதனை அறியேன். என் மனத்திண்மையைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். கற்பென்னும் திண்மையால் தெய்வ சங்கற்பத்தைக் கூட மாற்றலாம் அல்லவா? நான் சிறுமியாக இருந்த காலத்தில், எனதருமைத் தந்தை யான் பற்றி ஒழுக வேண்டிய விதிமுறைகளைக் கற்பித்து இருக்கிறார். அந்த நாள் முதல் சிறந்த அவ்வழி முறைகளையே போற்றி வந்திருக்கிறேன். மேலும், என் ஐயன் எனக்கு விலை மதிப்பற்ற அறவுரைகளை அருளியிருக்கிறார். இந்த நிலையில் இப்போது இவற்றையெல்லாம் எப்படிக் கைவிடுவேன்? ஒரு அறிஞர் பெருமானின் எச்சரிக்கைகளைச் செவி மடுத்து, ஒரு கணவரின்

அறவுரைகளை மறப்பது எங்ஙனம்? கடமைகளை எப்படி செய்யாதிருப்பேன்? அதனால் பத்தாயிரம் ''லீ'' தூரத்தைக் கண்டு துணுக்குறாது, என் ஐயனைத் தேடி நெடு வழிப் போகிறேன்'' எனச் சூளுரைத்துப் போவாளாயினள் அக் கற்பின் கொழுந்து.

2. கனவு

இவ்வாறு தன்னருங் கேள்வனைப் பற்றிச் சிந்தித்த வண்ணமாய் தன் களைப்புற்ற உடல் ஓய்வுபெற, புல்லும் காய்த இந்த வறண்ட பெரு வெளியில் எவ்விடம் தாங்குவது? இந்த அயல் நிலத்தில் தந்தையர் உளரோ? தாயர் உளரோ? என் செய்கேன்யான். பனியிலும் மழையிலும் ஒளிர் காற்றிலும் அலைந்து என் உடலும் விரைத்து விட்டது. என்று அங்கு மிங்கும் பார்த்துக் கொண்டு மெல்ல ஊர்ந்து நடந்தாள். அதோ அந்திப் பறவைகள் பறந்து கூடு நோக்கிச் செல்கின்றன. கோயில் மணியோசையும் கேட்கிறது. சற்றுத் தொலைவில் ஏதேனும் ஒரு சிற்றூர் இருக்கலாம் என்று ஊகித்தவளாய் வருபனி கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு அத்திசை சென்றாள். அவள் புகுந்த இடம் அடர்த்தியான காடாய் இருந்தது. அதனுள் கடல் தெய்வத்துக்குக் கிராம மக்களால் எடுக்கப்பெற்ற ஒரு சிறு கோயில் இருந்தது.

இக் கடவுளின் பலிபீடத்து மருங்கில் நான் இன்றிரவைக் கழிக்க வேண்டியதுதான். மெலிந்துதைந்து இச்சிறு உடல் ஒருவருக்கும் புலனாகப் போவதில்லை. முன்னர் எல்லாம் குடிப்பதற்கு ஊற்றுநீர் கிடைத்தது. இன்று அதுவும் இல்லை. என் செய்வது என்று கையற்றவளாய், கண்களில் நீர் வார, கடல் தெய்வத்தை வணங்கினாள். அத் தெய்வ முன்றிலில்தான் தங்குவதால் ஆய அபசாரத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டினாள். ஒரு சிற்றிடத்தைத் துப்புரவு செய்து கொண்டு, பனியோடு பனியாய் உறைந்தவளாய் அத் தெய்வ முன்றிலில் கிடந்தாள் மெங்சியாங்.

அவள் கனவொன்று கண்டாள். கந்தலை ஆடையாகச் சுற்றிக் கொண்டு கையற்ற நிலையில், நெரிந்த புருவமும், கவலை கரந்த நெஞ்சமும் நீர் நிரம்பிய கண்களும் உடைய வனாய் அவள் முன் தோன்றினான். அவன் சொன்னான்; ''என் அருமை மனைவியே, என்னை அடையாளம் தெரிய வில்லையா? என்னைத் தேடிக்கொண்டு பத்தாயிரம் ''லீ'' தூரத்தைத் துச்சமாக நினைத்து நடந்து வந்தனையே. உயிர் நீத்த உடம்பாலும் சிதறிக் கிடக்கும் எலும்புகளாலும் தான்

பேரரசனின் கட்டளையை உண்மைக் காதலன் ஈடு செய்ய முடிந்தது.'' மெங்சியாங் [கனவிலே] சொன்னாள், ''காதல, வந்துவிட்டீர்களா? அன்பனே ஐயனே'' என்று கதறிக்கொண்டு எழுந்து அவனைத் தழுவ முயன்றாள். ஆனால் கனவு கழிந்தது; பொழுது புலர்ந்தது.

துணுக்குற்றவளாய்த் துள்ளி எழுந்தாள். மறைந்த கனவை மீண்டும் நினைந்து சிந்தித்தாள். ''இக் கனவு என்னை அச்சுறுத்துகிறதே. என் நெடுந்தொலைவுச் செலவின் பயன், என் கணவனின் உயிர் நீத்த உடலையும், எலும்புகளையும் காண்பது தான் என்று அவர் சொன்னாரே இதுதானா நான் பெறப்போகும் பலன்? இருக்காது. கனவு குன்றும் ஆறும் தாண்டி வந்ததனால், தலைகீழாகத் தோன்றியிருக்கும். நல்லது கெட்டது மாறித் தோன்றியிருக்கும்'' இவ்வாறு அந்தப்பேதை தன் பேதுற்ற மனத்தை அமைதிப்படுத்திக் கொண்டாள். சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் கலங்கினாள்.

''ஐயோ! என் ஐயனைப் பாதலத்தில் தான் தேட வேண்டியிருக்குமோ? இதுதான் விதியென்றால் அப்படியே இருக்கட்டும். நான் வேண்டுவது ஒன்றுதான்; என் இறுதிக் காலத்தில், நான் என் கணவனருகில் உறைதல் வேண்டும். இப்போது என்னுடைய அச்சமெல்லாம் என் கணவனைக் காணுமுன் வழியிலே நான் இறந்துபோய் விடுவேனோ என்பதுதான். நான் மெலிந்து போய்விட்டேன்; நீர்போல் நெகிழ்ந்து போய் விட்டேன்.'' என்று புலம்பினாள்.

புலர்ந்தும் புலராப் பொழுதில், தன் மெலிந்த கரங்களால் கை கூப்பிக் கடல் தெய்வத்தையும், பிற தெய்வங்களையும் வணங்கினாள். ''இந்த உலகில் நிறைந்த எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் பெருந்துன்பம், இலக்கு ஒன்றைக் கொள்ளாத பயணம் தான். ஆயினும் இம்மாபெருந் துன்பமும் கணவன் மனைவியரின் ஒருமையையே புலப்படுத்துகின்றது'' என்று கூறித்தொழுதாள்.

3. குடில் ஒன்றில் இருந்தமை

அந்தப் பண்டை நெடுஞ்சாலையில் பனிக்காலத்தில் பழுத்த இலைகள் எல்லாம் கொட்டிச் சிதற, ஊதும் வாடையில் நடுக்குற்றுத் தடுமாறி நடந்தாள் அம்மடந்தை. அவள் சிந்தை தன் காதலன் பால் படர்ந்தது. ''ஐயனே, உங்களை எங்கு காண்பேன்? உயிருடன் இருக்கிறீர்களா? இல்லையா? என்பது அறியாத நிலையில் எதற்கென்று இந்த அரிய முயற்சியை மேற்கொள்வேன்? நிலவொளியில் நம் வீட்டு

மலர் வனத்தில் கூதிர்காலவரவு நோக்கி, நாமிருவரும் இணைந்து யாழ் இசைத்தோம். அந்த அமைதி வாழ்க்கை கழிந்தது. அந்தோ! அந்தப் பேரெயில் நோக்கி நான் போகிறேன். இந்த நடைச் செலவு என் தலைவனைக் காட்டுமா? இந்தச் சாலை மீது அவலம் கவிழ்ந்து கிடக்கிறது. இன்றிரவு என்னோடு உணவு உண்ண வருவீர்கள் என்ற என் ஆசை நிராசை தானோ? நாம் இருவரும் ஓசைப்படாமல் படியேறி மேல்மாடம் போவோமே—இவையெல்லாம் மீண்டும் வராவா? ஐயனே நாம் இப்பெருந்துன்பம் உழப்பதற்கு முற்பவத்தில் தாங்கள் செய்த பாவம் தான் என்ன? என் உள்ளங்கால்கள் வலிக்கின்றனவே. பிடித்துவிட, பிடித்துவிட வலி குறையக் காணோமே. ஒரு சின்னஞ்சிறு மலரைப் போல வாடி வதங்கியிருக்கிறேன். வாடைக் காற்று திடுமென என்னைத் தாக்குகிறது. பழுத்த இலைகள் சூறைக் காற்றில் சுழன்று வந்து விழுகின்றன அவை புகைமூட்டம் போல் என் கண்ணை மறைக்கின்றன. அங்கும் இங்கும் பதிந்துள்ள காலடிகளைக் காண்கிறேன். குடில் மிசை கோழி நின்று கூவுவதைப் பார்க்கிறேன். சில வேளைகளில் மரத்தின்உச்சி நோக்கிக் குருவிகள் பறந்து செல்கின்றதைக் காண்கிறேன். நாய்கள் குரைக்கின்றன இப்படிப்பட்ட துன்பக் காட்சிகளை பார்த்துக் கொண்டே போகிறேன். ஒவ்வொன்றும் என்னுள்ளத்தில் அவல உணர்வையே தோற்றுவிக்கின்றது.'' என்று புலம்பிக்கொண்டு சென்றாள்.

நண்பகலும் வந்துவிட்டது. ஆனால் மெங்சியாங் காலை உணவு இன்னும் அருந்தவில்லை. வழியில் யாதானும் ஓர் சிற்றூரில் கஞ்சி குடிக்கக் கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்போடு நடந்து கொண்டே இருந்தாள். ஒரு வழியாக, ஒரு விருந்தோம்பும இல்லத்தை அடைந்தாள். அக் குடிலின் தண் பெருங்கிழத்தி, இம் மாதின் பயண உடைகள், அவளது தோற்றத்தில் ஒரு மென்மையும் மேன்மையும் பொலிவதைக் கவனித்தாள்.

"உனக்கு எவ்வகை உணவு வேண்டும்'' என்று கேட்டார் அம்மூதாட்டி "அரிசிக்கஞ்சி இருந்தாற்போதும் எனக்கென ஒன்றும் செய்யவேண்டாம்'' என்றாள் மெங்சியாங்.

சிறிது கஞ்சி குடித்து இளைப்பு நீங்கியதும், தன் வாடிய கன்னங்களில் படிந்திருந்த ஈரத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். அவளுடைய ஒவ்வொரு அங்க அசைவும் ஒரு கவர்ச்சியையும், ஒவ்வொரு பாவனையும் நாணம் பொலிவதையும் காட்டின. இவள் செய்கையெல்லாம் உற்று நோக்கிய அம்மூதாட்டி, இவள்

இப்போது துன்ப வயப்பட்டிருப்பினும், இவள் ஒரு குலப்பிறப் பாட்டி என உணர்ந்து கொண்டு, "அம்மா, எங்கிருந்து வருகிறாய்? எங்கு போகிறாய்" என்று உசாவினாள். இவ் அன்புரை கேட்ட இளையோள் கண்ணீர்வர மொழிந்தாள். "இந்தப் பேரெயில் தாம் எம் பகை இதனைக் கட்டும் பணிக்காக என் கேள்வனை வலுக்கட்டாயமாகக் கொண்டு போய்விட்டார் கள். என் உள்ளம் துரப்ப, அவரைத்தேடி பத்தாயிரம் "லீ" தூரம் குன்றும் மழையும் பல பின்னொழிய கண்ணீர் சிந்திய வண்ணம் வருகிறேன். பனியானும் சாரலானும் உலகம் சில்லிட்டுப் புயற்காற்றால் அலைக்கப்பெறும் முகிற்படலங்களால், கதிரவன் வெம்மை குன்றிப் போய்விட்டான். இந்த அச்சிரக் காலையில், துயருழந்து மரத்துப்போன மனத்தொடு மெல்ல மெல்லப் பின்னிப் பின்னி நடந்தாலும், இதோ என் அன்பனுக் காக நான் தூக்கிப்போகும் இந்தச் சுமை நான்படும் துயரை உணரா வகை உதவுகிறது. பெருகிச் செல்லும் ஆறு வற்றிய தும், கற்கள் தோன்றுவதுபோல, இந்தப் பயண முடிவில் அந்தப் பேரெயிலை நான் அணுகியதும், என் மனம் அமைதி யுறும் துயர் சூழ்ந்த நெஞ்சத்தோடு வீண் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு ஒரு சிறை இருப்பதைக் காட்டிலும், முடிவுபெறாமல் அரைகுறையாக இருக்கும். இந்த நிலையிலும், அவரைத் தேடுதல் ஒரு மெலிய ஆறுதல்"

இவ் உரை கேட்ட அம்முதியோள், "ஈதென்ன பேதமை. பத்தாயிரம் 'லீ' நடப்பதா? அதிலும் இந்தப் பனிக்காலத்திலா? இந்த ஒரு சிற்றுடலும் சிறடியும் கொண்டா? ஊரெல்லாம் கலவரமாக இருக்கிறது. மலை, காடுகளில் கயவர்கள் திரியும் காலம். தன்னந்தனியளாய்ச் செல்வதா? பெண்ணே, வேனிற் காலத்தில் நீ புறப்பட்டாய் ஆனால் இப்போது கூதிர் காலமாயிற்றே. கயவர்களால் தாக்கப்படமாட்டாய் என்பது என்ன நிச்சயம் என்று அவலித்துக் கூறினாள்.

மெங்சியாங் மறுமொழி செப்பினாள். உலக மக்களிடைக் காணப் படும் உறவுகளாள் கணவன் மனைவி உறவே சால உயர்ந் தது என்று சான்றோர்கள் கூறுகிறார்கள். பெண்ணாய்ப் பிறந்த வளுக்கு இந்த உறவு ஒன்றைத் தவிர மற்றைய உறவுகள் முக்கிய மானவை அல்ல. தங்கள் அன்பார்ந்த அறிவுரையை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். வழியில் உள்ள அபாயங்களையும் நான் உணர்கிறேன். ஆனால் இந்தப் பேதை மனம் அவரைக் காணாது அமைதியுறாது. அவரைக் காணாமல் திரும்புவ தில்லை என்ற முடிவோடு தான் நான் புறப்பட்டேன். எங்கள்

சந்திப்பு வாழ்வில் நடந்தாலும் சரி? மரணத்தில் நடந்தாலும் சரி"; அப்பேதையின் துணிவைக் கண்டு அம்முதியோர் மெய் விதிர்த்தாள். கண்ணீர் மொழிந்தாள் விம்மல்களுக்கிடையே அவள் கூறினாள். உனக்கு ஏற்பட்ட அவலத்தைக் கண்டு இந்த கிழட்டு மனம் துடிக்கிறது. நடந்து போனதற்கு நாம் என்ன செய்ய முடியும்? நீ போக வேண்டாம். உன்னால் இனியும் முடியாது. தனித்துப் போக வேண்டாம். நான் கிழம் தான் என்னால் ஒரு பயனும் இல்லை. இருப்பினும் உன்னோடு நானும் வருகிறேன். ஒருவருக்கு இருவர் நல்லதல்லவா?

மெங்சியாங் இதனைக் கேட்டு நீண்ட பெருமூச்செறிந்தாள். பின்னர், மெல்லக் கூறினாள். "எனக்கு அன்பும் ஆதரவும் காட்டிய, வணக்கத்திற்குரிய ஒரு பெரியாரின் மரணத்திற்கு நான் பொறுப்பாவதா? அறத்தொடு பொருந்துமா? உங்கள் தாயுள்ளத்தை, என் மனம் நினைவில் கொண்டிருக்கும். என் கணவனொடு மீண்டும் நான் திரும்பிவரும்போது; என் நன்றிக் கடனை யிறுப்பேன்."

அவளின் உறுதியைக் கண்டு வேறொன்றும் செய்யமாட்டாத அம் முதியோள், அவள் துயில்வதற்குப் பாயலிட்டுத் தான் பக்கத்திலிருந்து அன்பொழுக விடிய விடியப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

கோழி கூவிற்று; பொழுது புலர்ந்தது; விரைவுற்றெழுந்து, மூட்டையைச் சுமந்து கொண்டு சாலை மீது போனாள் அவ் வாரணங்கு.

4. வழி நடைத் துன்பம்

அதோ அடிவானத்துக்கப்பால் நீண்டு நிமிர்ந்த கொடு முடிகள் புலனாகின்றன. பனி சூழ்ந்த பாலை வெளியிடை தனி ஒருத்தியாம் அரிதாகக் காணப்படும் மனித அடிச்சுவடுகளைப் பற்றிக்கொண்டு அப்பேதை நடக்கிறாள், நடக்கிறாள், நடந்து கொண்டே இருக்கிறாள். சாரல் உடலைப் பனிக்கிறது. நெடுநல் வாடை என்பையே போழ்கிறது. கூதிர்காலம் அடுத்து கொல்லும் வாடையை இச்சிறுமலர் எங்ஙனம் தாங்குமோ?

'தெய்வமே, என் நெஞ்சமே சிதைகிறது. என் வேண்டு கோளுக்கு யார் செவி சாய்க்கிறார்கள்? ஐயோ அந்தப் பேரெயில் எங்கே தான் உள்ளது?" என மெங்சியாங் அரற்றினாள். ஆயினும் மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, மலைப்பாதை மீது இவர்ந்தாள். தன் கணவனைப் பற்றி வழியிற் கண்டோரிடம் கேட்டுக் கொண்டே நடந்தாள்.

"இப்பொழுது, எயில் எடுக்கும் பணிமுடியும் நிலையில் இருக்கிறது. கீழ்க் கோடியில் பணி நடந்து கொண்டிருக்கிறது" என்று குடியானவர்கள் வழிகாட்ட, மெங்சியாங் மனம் மகிழ்ந்தாள். நம்பிக்கை துளிர்விட்டது. "ஓ! இம்மலை வழி ஆங்கேதான் போகிறது. என்னமர் காதலனைக் கண்டேனேல், இத்துன்பமெல்லாம் பறந்தோடிப்போகும்" என்று எண்ணிக் கொண்டே விரைந்தாள் அந்த ஏழை.

பேரெயில் கட்டும் கடும் பணியில் பல்லாயிரம் பேர் உயிர் இழந்தார்கள். இறந்தவர் உடல்கள் மதிற்சுவரிடையே புதைக்கப்பட்டன. கீழிருந்து மலைமுகடு நோக்கி கல்லும் மண்ணும் தண்ணீரும் கொண்டு செல்லும் கடும் பணியின் பளுவைத் தாங்கமாட்டாது, கலை பயிலும் பணி ஒன்றையே கற்ற பான் சீலியாங், உயிர் நீத்தான். உடனுறை வினைஞர் மாக்கள் தங்கள் நண்பன் மறைவுக்கு வருந்திக் கற்களிடையே அவர் உடலைப் புதைத்தனர். இன்று, கூதிர் கால நடு நாள் விழாவுக்காக அவர்களுக்கு ஒரு நாள் ஓய்வு. இன்று தான் மெங்சியாங் வட எல்லையை அடைந்து தன் தேடும் பணியை நிறைவேற்றிய நாள்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சிதறிக் கிடந்த சிறுகுடியில் யாரைக் கொண்டு தன் கணவனைக் காண்பதென்றறியாமல் கவன்றாள் மயங்கினாள், அப்போது சில கட்டிட வினைஞர்கள், துயர் தேங்கிய முகத்தினராய்க் கிழிந்த உடையினராய் இறந்தவர்கட்குப் படைக்கும் பொருள்களோடு எதிர் வருவதைக் கண்டாள். கூச்சத்தை உதறிவிட்டு, மெங்சியாங் ஓடிச்சென்று அவர்களைக் கேட்டாள்." ஐயன்மீர், இப்பேரெயில் கட்டும் பணிக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டவர்களுள் என் கணவரும் ஒருவர் பான்சீலியாங் உங்களுடன் பணி செய்கிறாரோ? அவர் என் கணவர்".

துயரம் மீதூர்ந்தவராய் அவ்வினைஞர்கள் அவளிடம் சொன்னார்கள் "அவருக்காகத்தான் நாங்கள் இன்று ஈண்டு வந்தோம். கடும்பணி செய்தறியாதபான்' வேலையின் பளு தாங்கமாட்டாது இறந்து போயினார். இரவோடு இரவாக அவர் உடலை மதில் சுவரிடையே புதைத்து விட்டோம். இன்று கூதிர் கால விழா ஆதலால், அவர் ஆருயிர் சாந்திபெற, சடங்குகள் செய்யவந்தோம்.

நடந்த நிகழ்ச்சிகளை அவர்கள் கூறிக்கொண்டு இருக்கையிலேயே, அந்தப் பேதை சுருண்டு மண்மிசை விழுந்தாள்.

5. கணவனது என்பைக் கண்டுகொள்ளல்

மென் சிறு மலரை மக்கள் காலடியில் மிதி படுதல் போலும், வெள்ளிய நிலா மேகத் திரையில் மறைக்கப்படுவது போலும் மெங்சியாங் கிடந்தாள்.

மெல்ல உணர்வு பெற்றெழுந்தாள்; விம்மினாள்; கதறினாள்; "ஐயனே" என்று அரற்றினாள். பயங்கி மண்மிசை சாய்ந்தாள். "ஓ! தெய்வமே, என் வாழ்வு முடிந்தது. நல்லோரை ஏன் இவ்வாறு நலிகிறாய்? என் கணவர் தெய்வபக்தி உடையவர் ஆயிற்றே! சமயப் பணிகளைத் தவறாது செய்வாரே! அற நிலையைப் பிறழாதவரன்றோ என் ஐயன்! அரும்பெரும் நூல் களை விரிந்துரைக்கும் அறிஞர் அன்றோ அவர்? புனித நூல் களைக் கசடறக் கற்று எல்லோர்க்கும் எடுத்துரைப்பாரே! எவ்வளவுபேர் அவர் வருகையை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கிறார் கள். கடலுள் விழுந்த கல்லைப்போல் தங்களைக் காணவும் கேட்கவும் இனி எஞ்ஞான்றும் இயலாதா?

என்னைப் பிரிந்த ஞான்று, தாங்கள் சொன்ன மொழிகள் கல் நெஞ்சையும் உருக்குமன்றோ? நான் எங்ஙனம் மறப்பேன்? பறந்து திரியும் பறவைகள் கூடிப் பிரிவதைப் போல, கணவனும் மனைவியும் கூடி விதி வந்தபோது, பிரிந்து தான் ஆகவேண்டும் என் செய்வது. நாம் ஒரு நாளும் பிரிய லாகாது என்பதில் எனக்கும் ஆசையில்லையா? எந்தப் பிறவி யில் எவ்விடத்தில் செய்த பாவங்களுக்கு இந்தப் பிறவியில் கழுவாய் செய்யக் கட்டாயப் படுத்தப்படுகிறோமோ என்னமோ? நமக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம் யாரே ஊழ்வினையை வெல்வார்? பேரெயில் எடுக்கும் பணியிலிருந்து திரும்ப வரும் நடம் எனக்குத் தெரியவில்லை. நாமிருவரும் இனி சந்திப்போம் என நான் நினைக்கவில்லை" என்று புலம்பி அழுதாள்.

"ஐயனே, தாங்கள் சொல்லியபடியெல்லாம் நடந்துவிட்டது. திரும்பிப் பார்க்க எனக்கு அச்சமாக இருக்கிறது. மேலே செல்ல வழி ஏதும் காணோம். எங்கிலும் ஒரே பரந்தவெளி என் செய்வேன் யான்? ஒரே ஒரு வாயில்தான் திறந்திருக்கிறது.. நான் இறந்தால் புதைப்பாரின்றி என்னுடல் கிடந்து காற்றாலும் வெயிலாலும் சீரழியும் என்பதன்றி, சாவ எனக் கென்ன பயம்?" என்று அரற்றினாள்.

விணைஞர் மாக்கள் ஆற்றாது அழுவாளைக் கண்டேங்கி, கையற்றவளாய், "தேவி, அழுவதால் யாது பயன்? சற்று அமைதி கொள்ளுங்கள்" என்று இரப்ப, துயர் தணிந்தவளாய்

மெங்சியாஸ் அவர்களை நோக்கி, அன்பர்களே உங்களுக்கெல்லாம் நன்றி. என் கணவனின் கல்லறையைக் காட்டுங்காள்" என்றாள். கம்பலை மாக்களும் "உடன் வருக" என்று அவளை அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர்.

துணிப் பொதியைச் சுமந்தவளாய், மழைக் காலத்து, கறையுடைத்து எழும் நீத்தம்போல், நெஞ்சுடைத்து எழும் கண்ணீர் பெருக்கொடு அவர்களுடன் சென்றாள். விரைவில் கடற்கரையை எய்தினர். கடலும் எயிலும் தழுவி நின்றன. அறையும் பொறையும் சிதறிக்கிடந்தன. வாடைக்காற்று புழுதியை வாரியை இறைத்தது.

"ஐயோ, இந்தக் கடுங்குளிரில் என் தலைவன் எங்ஙனம் படுத்திருக்கிறாரோ" என்று விம்மினாள். வெட்டவெளியாய் இருக்கும் அவ்விடத்தில் கல்லறை ஒன்றும் காணாதவளாய் "கல்லறையைக் காணோமே காட்டுங்களேன் என்றாள்." அம்மா ஒன்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள் இது அரசுக்குரிய இடம் கல்லறை கட்ட முடியாது அதனால் மதிலின் அடியில் அவருடலைப் புதைத்தோம் குறியீடாக அவ் இடத்தில் அவன் பெயர் எழுதி நடுகல் ஒன்று நட்டோம் இதோ அந்த இடம் தான் "என்று கம்பலை மாக்கள் தாம் காட்ட நடுகல் நோக்கிக் குனிந்தாள். தீவாய்ப்பட்ட புல்போல அவள் உள்ளம் எரிந்தது.

"காதல, தாங்கள் எங்கிருக்கிறீர்கள்? இவ்வளவு பெரிய துன்பத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு தொலையாத தூரம் நடந்து தங்கள் மனையாள் எதற்காக வந்தாள்? இந்தப் பேதுற்ற மனம் தங்களைப் காணலாம் என்றும் காதலால் அன்றோ இத்துயரை ஏற்றது? சிதைந்த மலராய் நான் கிடைக்க தாங்கள் மறைந்துவிட்டீர்களே!

மெங்சியாங் நூலின் ஆராக்காதலும் ஓயா அரற்றும் கற்பின் திண்மையும் கண்டு விண்ணும், மண்ணும் அதிர்ந்தன. வானுலக தெய்வங்களும் மண்ணுலக தெய்வங்களும் மனம் கசிந்தனர். தன் கணவனின் என்புகளைத் தேடினாளாக, எயில் பிளந்தது, கல்லும் மண்ணும் சிதறின. இந் நிகழ்ச்சி கண்டு இறும்பூது எய்திய அதிகாரி, அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அரசனும் வியந்து தன் அரண்மனையிலிருந்து அழைப்பு விடுத்தான். அரசன் அழைப்பை உதறினாள்; தன்னமர் காதலன் அன்பினைத் தன் மார்போடு அனைத்தவளாய், மதில்மேல் ஏறினாள். ஒரு கணத்தில் கடலுள் பாய்ந்து மறைந்தாள் அப்பேரணங்கு,

இச்செய்தி கேட்ட அரசன், அவளின் கற்பின் திண்மையை வியந்து ஆணையிட்டான். மதவிதிப்படி அனைத்து மரணச் சடங்குகளும் செய்க அவளது திண்ணிய கற்பின் புகழ் பரவும் வகை, அவளுக்குக் கோயில் எடுத்துச் சிறப்புச் செய்க.

மெங்சியாங் இவ்வாறு அமரத் தன்மைபெற்றாள்.

ஆய்வு :

மெங்சியாங் என்பாளது சரிதம் சீன இலக்கியத்தில் **Drum – Story** என்ற வகையைச் சார்ந்த ஒரு மானோலாக் [mono logue] அதாவது, பறையைக் கொட்டி. அம் முழக்கத்திற்கு ஏற்ப, ஒருவன் தனியனாய்ச் சரிதை பாடுதல் என்பதாம். இவ்வகையில், கவிதை நடை, உயர் நிலையிலும்! இடையிடையே உலக வழக்கு நடையிலுமாக அமைந்திருக்கும்.

சிலப்பதிகாரக் காப்பியம் இதனொடு ஒப்பாகக் கருதத்தக்கது. சிலப்பதிகாரம் ஒருவன் தனியனாக நின்று இசைக்கும் காப்பியம் என்பது ஒரு சிலரின் கருத்து என்பதைத் தமிழுலகம் நன்கறிந்த தொன்றாகும். மேலும், சிலப்பதிகாரக் காப்பிய நடை பெரிதும் மெங்சியாங் சரித நடையை ஒத்திருப்பதாகக் காணப்படுகிறது. கானல்வரி ஆய்ச்சியர் குரவை போன்றவை உலக வழக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டவை பிற்பகுதிகள் உயரிய நடையில் அமைந்துள்ளன.[2]

தன் சிற்றூரை நோக்கி, நெடிய தரைச் செலவை, மெங்சியாங் மேற்கொள்ள உறுதிகொண்டு புறப்படுங் காட்சி கண்ட சீன கவிஞன் சிற்றடியும் மென்மை வாய்ந்த குறுமகளும் ஆய இவளுக்கு இரங்குகிறான்.[3] அதேபோல, சிலப்பதிகாரக் காவியத்தில் கண்ணகியின் துயர் கண்டு இரங்குவாராய் அடிகள் கவுந்தி வாயிலாக,

பாடகச் சீறடி பரற்பகை உழவர்
காடிடையிட்ட நாடுநீர் கழிதற்கு
அரிதிவள் செவ்வி ...''[4]

என்று கூறுவார்.

சிலம்பில் கோவலன் மாதரி குடிலில், கண்ணகியைப் பிரியும் நேரத்தில், நெஞ்சு கலங்கி, ''எழுகென எழுந்தாய் என் செய்தனை[5]'' என்று புலம்பியபோது கண்ணகி, ''யாதும் மாற்றா உள்ள வாழ்க்கையேன் ஆதலின், ஏற்று எழுந்தனன் யான் என்று''[6] கூறினாள்.

(தொடரும்)

சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி

தாய் நாற்பது

இராமசாமி கோனார்

6. தந்தாள் இருக்கையில் தாயென்று போற்றாது
நைந்து மடிந்தபின் நாடறியத் — தந்திமெனக்
கொட்டி முழக்கிலென் ? கோதானம் பூதானம்
மட்டின்றிச் செய்தாலு மென் ?.

7. மென்பூங்கோல் கையேந்தி மெல்லத் தலையசைத்து
அன்பு வருவதுபோல் ஆங்குதன் — இன்பச்சேய்
முன்போந்து நற்பழக்கம் முற்றும் வளரவிடும்
அன்பன்றோ அன்னை யுரு.

8. பாலூட்டிச் சீராட்டிப் பக்குவத்தில் தொட்டிலிட்டுத்
தாலாட்டி நாடோறும் தங்கச்செங் — கோலேந்திக்
கன்னித் தமிழ்காத்த காவலர்போல் காத்தநின்
அன்னையைப் பேணல் அறம்.

9. மண்ணிற்குப் பாரமாம் மாந்தர்க்குள் நற்பதராம்
பெண்மை யழிக்கும் பெரும்புலியாம் — கண்ணிணை
காக்கும் இமைபோலக் காத்திடும் நற்றாயைத்
தாக்கும் கயவரே தான்.

10. பெற்றவள் போற்றுவான் பேரில்லம் வாழ்வளே
நற்றா மரையாள் நனிநசைஇ — கற்றார் சொல்
தேவரே போந்த திருமகள் இல்லத்தின்
காவலராய் நிற்பரே காண்.

11. முடமூங்கை ஆனாலும் முன்பதை யீன்றாள்
உடல்பொரு ளாவி ஒருங்கே — விடத்துணிவாள்
தன்சேய்க்கா என்னேயத் தாயன்பு காக்கைக்கும்
தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு தான்.

12. தாயை இகழ்வான் தடிகொண்டு தாக்குவான் பின்
பேயோனாய் நின்றலைவான் பேசுங்கால் — தூய
பிறவிப் பயன்வேண்டில் பெற்றதாய் போற்ற
மறவாதே தொண்டுசெய் மன்.

13. தாய்ச்சொல் மறையென்பான் தாய்த்தொண்டே
தொண்டென்பான்
பாய்ச்சாதே நன்செய் பலன்தருமே — ஆய்ச்சியர் தம்
செய்தொழில் சீரோங்கும் செல்வனவன் வாழ்நாட்டில்
எய்தர் வளங்கள்தான் என் ?

14. இனிய பொருளீந்தே இன்முகங்காட்டிக்
கனியே ! யமுதே ! யென் கண்ணே ! — நனிசுவைக்
கற்கண்டே என்றழைக்குங் கண்கண்ட தெய்வமாம்
நற்றாயைப் போற்றுவீர் நன்கு.

15. மாந்தராய்த் தோன்றிலென்? மன்னராய் வாழ்ந்துமென்?
சாந்தனையுங் கற்றுமென் ? சாற்றிலென் ? — தாந்தங்கள்
பெற்றாள் தளர்வயதில் பேணாதார் எஞ்ஞான்றும்
பற்றாரே பற்றற்றான் பற்று.

16. செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினையென்று
வையத்தார்க் கோதும் நம் வள்ளுவனார் — மெய்மொழியில்
உம்மை கொடுத்த உயர்வுள்ளிப் போற்றுவரேல்
இம்மையே காண்பர் இறை.

17. சேயுற்ற நோய்நீங்கச் செல்லா மருந்தினையுந்
தாயுண்டு சேய்காக்குந் தன்மைக்கு — சேயிழையீர் !
என்னதான் கைம்மாறு எம்முறையி லாற்றிடினும்
அன்னவெலாம் போதா அதற்கு.

18. மழலைச்சொல் கேட்டிந்த மாநிலமும் ஈடோ
மழலைக்கே என்று மகிழ்வாள் — குழலொடு
சீரோங்கு யாழும் சிறப்பிலவாம் என்னுந்தாய்
பேரோங்கச் செய்வாய் பெரிது.

19. பேசும் உயர்தெய்வம் பெற்றவளின் வேறுண்டோ
மாசிலா அன்னை மனஞ்சோரப் — பேசுபவர்
ஆயிரங் கோயில்கள் ஆக்கிலென் ? போற்றிலென் ?
ஆயிரஞ் செய்தாலும் என் ?

உரை

செய்யுள் — 6

தந்தாள் இருக்கையில் தாய் என்று போற்றாது — தாங்கி இருந்து பின் இந்நிலவுலகத்தே வாழத் தந்தவளாகிய தாய் உயிருடன் இருக்கும் போது தாய் எனப்போற்றிப் — பேணாது,

நைந்து மடிந்தபின் நாடு அறிய — அதுபற்றி, அவள் உடலும், உள்ளமும் நைந்து நைந்து மாண்டநாள் உலகத்தார் அறிய, தந்திம் என கொட்டி முழக்கில் என் — ஆடம்பரமாகச் சாப்பாறைக் கொட்டுவதும், பல்லியம் முழங்குவதும் எற்றுக்கு ? கோதானம், பூதானம் மட்டின்றிச் செய்தாலும் என் — பின்னர் நிகழும் இறுதிச் சடங்கில் பசுக்கொடையும் நிலக்கொடையும் அளவின்றிப் பிறர் புகழுரை கருதி வழங்குவதும் பயனற்றதாகும்.

தந்தாள் — தாய் தாங்கி இருந்து, நிலவுலகிடைத்தந்தவள் ஆதலின் தாய், தந்தாள் எனப்பட்டாள்.

செய்யுள் — 7

மென்பூங்கோல் கையேந்தி — பிள்ளைப் பருவத்தே தன் சேய் சிறுகுறும்பு செய்யும் ஞான்று, மென்மையான பூக்கள் சுற்றப்பட்ட கோலைக் கையில் பிடித்தவண்ணம், மெல்லத் தலை அசைத்து — பையத் தலையசைத்துக் கொண்டு, அன்பு வருவதுபோல் ஆங்கு தன் இன்பச் சேய்முன் போந்து — அன்பு என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒன்று பெண் வடிவில் வருவது போலத் தன் இன்பத்தின் திரண்ட உருவமாகிய குழந்தைக்கு முன் வந்து, நல்வழக்கம் முற்றும் வளரவிடும் — அச்சுறுத்தி எதிர்கால வாழ்வில் சேய்க்கு நலம் பயக்கும் நற்பழக்கங்கள் அனைத்தும் பெருகுமாறு செய்யும், அன்னை உரு அன்பு அன்றோ-அன்னையது வடிவம் அன்பின் வடிவமல்லவா ?

குணப் பொருளாகிய அன்பிற்குக் குணிப்பொருள் அன்னை என உணர்க. அடிக்க நேர்ந்தால் சேய்க்குத் துன்பம் தருமாதலின் அன்னை மென்பூங்கோல் கைக்கொண்டாள். தலை அசைத்தலாவது, அறிவை இன்பத்தான் மயக்கும் சேயின் செயல் கண்டு அகமகிழ்தல்.

செய்யுள் — 8

தங்கச் செங்கோல் ஏந்திக் கன்னித்தமிழ் காத்தக் காவலர் போல்—தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட செங்கோலேந்தி நாட்டு மக்களைப் புரப்பதோடு, என்றும் இளமைத்தன்மை மாறாத தமிழ்மொழியாம் மகளைப் பாதுகாத்து வளர்த்த மூவேந்தர்கள் போல, நாள்தோறும் பாலூட்டிச் சீராட்டி…குழவிப் பருவத்தே நாள்தோறும் பசிக்குறிப்புணர்ந்து பாலூட்டி, கண்ணே, கண் மணியே எனச் சிறப்புரை வழங்கி, பக்குவத்தில் தொட்டில் இட்டுத் தாலாட்டி – உறக்கம் கொள்ளும் பக்குவம் அறிந்து, தொட்டிலில் கிடத்தி இன்னிசைகொண்டு தாலாட்டி, காத்தநின்

அன்னையை அறிந்து போற்று — பாதுகாத்து வந்த நின் அன்னையின் பெருமை உணர்ந்து தெய்வமாகப் போற்றுவாயாக.

தமிழ் காத்த காவலர்; மூவேந்தராம் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆவர். ''மன்னிய மூவேந்தர் தம் மடி வளர்ந்த மகளே'' — என்பர் கரந்தைக் கவியரசரும்.

செய்யுள் — 9

கண் இணை காக்கும் இமைபோல — இரு கண்கள் ஊறுபாடு எய்தாவண்ணம் பாதுகாக்கும் இரு இமைகள் போல, காத்திடும் நல்தாயைத் தாக்கும் கயவர் — பாதுகாத்து வளர்த்த நற்றாயைத் தாக்கும் இழிகுணத்தோர், மண்ணிற்குப் பாரமாம், மாந்தர்க்கு நல்பதராம் — இந்நிலமகட்கு ஓர் சுமையாவார்; நல்லறிவு பெற்று மிளிரும் மக்களுள் பதர் போன்றோராவர், பெண்மை அழிக்கும் பெரும்புலியாம் — உலகந்தழைக்க வரும் பெண் தன்மையை அழிக்கும் கொடிய புலியும் ஆவர்.

''இணை'' — என்பது இரு மருங்கும் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

செய்யுள் — 10

பெற்றவள் போற்றுவான் பேர் இல்லம் — தன்னைப் பெற்று வளர்த்த நற்றாயைப் போற்றுபவனுடைய பெருமை சான்ற வீட்டில், நல்தாமரையாள் நனி நசைஇ வாழ்வள் — செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகள் மனமுவந்து வாழ்வாள், கற்றார் சொல் தேவரே போந்து — கற்றுணர்ந்தோரால் புகழ்ந்து சொல்லப்படுகின்ற விண்ணவர்களே வந்து, அத்திருமகள் இல்லத்தின் காவலராய் நிற்பரே காண் — அத்திருமகள் வாழும் இல்லத்தினுடைய காவலாளிகளாகப் பாதுகாத்து நிற்பர், இதை உணர்வீர்களாக.

முன்னறி தெய்வமாகிய அன்னையைப் போற்றுகின்றானாதலின், அவன் இல்லம் செல்வம் பெருகி, தெய்வ மணங்கமழும் என உணர்க.

செய்யுள் — 11

முடமூங்கை ஆனாலும் முன்பு அதை ஈன்றாள் — பெற்ற பிள்ளை கை, கால் குறையுடைய ஊமையாக இருந்தாலும் முன்பு அதைப் பெற்றவள் தன் சேய்க்கு, உடல், பொருள், ஆவி ஒருங்கே விடத்துணிவாள் — தன் குழந்தையின் நலனுக்காகத்

தன்னுடைய உடல், பொருள், உயிர் அனைத்தையும் வழங்கத் தயங்காள், என்னே அத்தாய் அன்பு — தாய் அன்பின் மாண்பு தான் என்னே !, காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு தான் — காக்கைப் பேடைக்கும், கரிய நிறத்தையுடைய தன்குஞ்சு அழகிய தோற்றமுடைய பொன்நிறக்குஞ்சு ஆகும் அன்றோ ?

முங்கை — ஊமை. முடம் — கை, கால் குறை இஃது வேற்றுப் பொருள் வைப்பு அணி.

செய்யுள் — 12

தாயை இகழ்வான் — பெற்ற தாயை அவள் மனம் நோவ இகழ்ந்துரைப்பவனும், தடிகொண்டு தாக்குவான் — கொடிய கோல் கொண்டு அடிப்பவனும், பின் பேயோனாய் நின்று அலைவான் — பின்னர் பேய் வடிவில் இந் நிலவுலகத்தே அலைந்து திரிவான், பேசுங்கால் — உண்மை கூறுங்கால், தூய பிறவிப்பயன் வேண்டில் — சிறந்த மனிதப் பிறப்பின் பயனாகிய பிறவாமையைப் பெற விரும்பினால், பெற்ற தாய்போற்ற மறவாதே — நின்னைப் பெற்ற தாயைப் போற்ற மறவாதே, தொண்டுசெய் — பெற்ற தாய்க்கு உற்றவெலாம் புரிந்து பெரும் பயன் பெறுக.

முதல் தெய்வமாம் அன்னைக்குச் செய்யும் தொண்டும், பிறவிப் பயனை அளிக்கும் என்பதாம்.

செய்யுள் — 13

T 4741

தாய்ச்சொல் மறை என்பான், தாய்த்தொண்டே தொண்டு என்பான் - தாய் கூறும் நன்மொழியே மறைமொழி எனவும், தாய்க்குச் செய்யும் தொண்டே சிறந்த தொண்டு எனவும் கொள்கின்றவன், நன்செய் பாய்ச்சாதே பலன் தருமே — நன்செய் நிலம் தனக்கு இன்றியமையாத நீர் பாய்ச்சுதலையும் வேண்டாது மிக்க விளையுளைக் கொடுக்கும். செல்வன் அவன் வாழ்நாட்டில் — தாய் போற்றும் செல்வனாகிய அவன் வாழ்கின்ற நல்ல நாட்டில், ஆய்ச்சியர் தம் செய் தொழில் சீரோங்கும் — ஆகாத்து, ஓம்பி, ஆப்பயன் அளிக்கும் இடைச்சியர் செய்கின்ற அத்தொழில் சிறப்புறும், எய்தா வளங்கள்தான் என் ? — இன்னும் அங்கு வாய்க்கப்பெறாத வளங்கள் என்ன உள-இல்லை என உணர்க.

பெற்றவளைப் போற்றும் பெருந்தகை வாழ்நாட்டில், பருவ மழை தவறாதாகலின் பசுவளம் முதலியன மல்கும். ஆகாத்து,

ஓம்பும் தொழிலில் ஆய்ச்சியர் பெரிதும் பங்குகொள்கின்றா ராதலின் ஆயர் செய் தொழில் எண்ணாது, ஆய்ச்சியர் செய் தொழில் எனக் கூறப்பட்டது. அறம் பெருகினாலன்றி ஆபயன் பெருகாது என்னும் சிறப்புப்பற்றி இத்தொழில் முதன்மையாக இங்கு சொல்லப்பட்டது எனக்கொள்க.

செய்யுள் — 14

இனிய பொருள் ஈந்தே இன்முகம் காட்டி—கண்ணிற்கினிய வண்ணப் பொம்மைகளையும், நாவுக்கினிய சுவைப் பண்டங் களையும் கொடுத்து, மலர்ந்த முகம் காட்டி, கனியே, அமுதே, என் கண்ணே, நனி சுவைக் கற்கண்டே என்று அழைக்கும். என் உள்ளத்திற்கு இனிமை தரும் கனியே, எனக்கு உயிர் வாழ்வு தந்த அமுதமே, என் பேரின்ப வாழ்விற்கு வழிகாட்டும் என் கண்ணே, எழில் கண்டு உள்ள உவகைதரும் சுவை மிக்க கற்கண்டே, என்று அழைக்கும், கண் கண்ட தெய்வம் ஆம் என்று அன்பொடு நின்னை அழைக்கும் கண்ணால் காணத்தக்க தெய்வமாகிய, நற்றாயை நன்கு போற்றுவீர்— பெற்ற தாயை தளர்வயதில் உரிய முறையில் போற்றுவீர்களாக.

செய்யுள் — 15

தங்கள் பெற்றாள் தளர் வயதில் பேணாதார் தாம்— தங்களைப் பெற்றுப் பேணிய நற்றாயின் உடலும், உள்ளமும், உரையும், தளர்ச்சியுறும் முதுமைப் பருவத்தே போற்றாதவர்கள் தாம், மாந்தராய்த் தோன்றிலென்—நல்லறிவைப் பெறும் தகுதி வாய்ந்த மனிதராய்ப் பிறந்தாலும் அதனால் என்ன பயன் உண்டாம், மன்னராய் வாழ்ந்தும் என்—மண்ணுலகத்தை ஆளும் மன்னர்களாக வாழ்ந்திருந்தாலும் அதனால் என்ன பயன் உண்டாகும், சாந்துணையும் கற்றும் என்—சாகும் வரையிலும் உறுதிப் பயன் தரும் நல்ல நூல்களைப் படிப் பதாலும் என்ன பயன் விளையும், பற்று அற்றான் பற்று எஞ்ஞான்றும் பற்றா—இங்ஙனம் தாயைப் போற்றாதார் எல்லாப் பொருளையும் பற்றி நின்றே பற்றற்ற பரம் பொருளை எப்பொழுதும் அடைய மாட்டார்.

மாந்து + அர் = மாந்தர். மாந்து - உட்கொள் ஏற்றுக் கொள். காண்டல், கேட்டல், சிந்தித்தல் மூலம் மெய்ப்புணர் வெய்திப் பிறவிப்பயன் எய்தும் நல்வாய்ப்புப் பெற்றவர் மனிதராதலின் மாந்தர் எனப்பட்டார்.

ஊனக் கண்ணால் காணத்தக்க தெய்வமாம் நற்றாயைப் போற்றாதார், ஊனக் கண்களுக்கெட்டா இறைவனை எய்தார் என்பதாம். மனிதப் பிறவியும், மன்னர் வாழ்வும், கற்கும் கலையும் பயனற்றுப்போகும் என உணர்க.

செய்யுள் — 16

சான்றோர் பழிக்கும் வினை செய்யற்க என்று—சான்றோர் பழித்தற்கு ஏதுவாகிய தீச்செயலைச் செய்தல் ஆகாது என வையக்கு உணர்த்தும் நம் வள்ளுவனார் — உலக மக்கட்கு அறிவுறுத்தும் நம் திருவள்ளுவப்பெருமான், மெய்மொழியில் உம்மை கொடுத்த உயர்வு உள்ளி—பொருளுரையில் "ஈன்றாள் பசி காண்பான் ஆயினும்" என உயர்வுச் சிறப்பும்மை கொடுத்துள்ள மாட்சிமையை ஆழ நினைத்து, போற்றுவரேல்— தன்னைப் பெற்றவளைப் போற்றுவார்களானால் இம்மையே காண்பர் இறை—இப்பிறவியிலேயே எங்கும் நிறைந்துள்ள பரம் பொருளை அவர்கள் காண்பார்கள்.

உள்ளல் — நீடு நினைதல், ஆயினும் —" என்ற சொல்லில் உள்ள "உம்மை" ஈன்றாளைப் போற்றல் தலையாய கடமை என்பதை உணர்த்தும் என உணர்க.

செய்யுள் — 17

சேயிழையீர் — செந்நிறக் கற்கள் வைத்து இழைக்கப்பட்ட அணி பூண்ட நங்கையே!, சேய் உற்ற நோய் நீங்க — தான் பெற்ற சேய் எய்திய நோய் அகலுவதற்கு, செல்லா மருந்தினையும் தாய் உண்டு சேய் காக்கும்—உளம் உவப்ப, வாய்க்குள் செல்லாத கசப்புச் சுவையுள்ள மருந்துப் பொருள்களையும், தாய் உட்கொண்டு தன் சேயைக் காப்பாற்றும், தன்மைக்கு, என்னதான் கைம்மாறு — தாய் அன்பிற்கு ஈடாக எத்தகைய கைம்மாறு எம்முறையில் ஆற்றிடினும்...பற்பல வழியில் பற்பல காலம் அச்சேய் பல செய்யினும், அதற்கு அன்ன எலாம் போதா அத்தாயன்பிற்கு அவையாவும் ஈடாகா.

செந்நிறக் கற்கள்—மாணிக்கம். இது ஒன்பது மணிகளுள் ஒன்று இழைக்கப்படுதலின் "இழை" எனப்பட்டது. இழைத்தல்— பதித்தல், கைம்மாறு — மாற்றுதவி. இளங்குழவி நோயுற்றால்

ஈன்றாளே மருந்துண்பாள், பாலூட்டுவாள் அவளாதலின் செவிலித்தாயாரும் உளரோ எனின், அவரும் இதில் அடங்குவர் எனக்கொள்க.

செய்யுள் — 18

மழலைச் சொல் கேட்டு — பெற்றவளாகிய தனக்கன்றி பிறர்க்கு விளங்காத மொழியைக்கேட்டு, இந்த மாநிலமும் ஈடோ மழலைக்கே என்று மகிழ்வாள் — இந்தப் பரந்து நிலவுலகமும் சேயின் குதலை மொழிக்கு ஒப்பாமோ எனத்தாய் மகிழ்ச்சி கொள்வாள், குழலொடு சீரோங்கு யாழும் — சிறந்த இசைக் கருவியாம் வேய்ங்குழலின் இனிய ஓசையுடன், சீர்மிகு யாழ் ஓசையும், சிறப்பு இல ஆம் என்னும் தாய் பேர் — சிறப்புப்பெற இல்லை என மதிக்கும் தாயினது புகழ், பெரிது ஓங்கச் — செய்வாய் - மிகுதியாக விளங்குதற்கு ஏதுவாகிய நற்செயல் களைச் செய்வாயாக.

மழலை — இளங்குழவி சொல்லும் சொல் "சீரோங்கு" — என்பதைக் குழலொடுங்கொண்டு கூட்டிப்பொருள் காண்க.

"குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளாதவர்" — என்பது தமிழ்மறை.

செய்யுள் — 19

பேசும் உயர்தெய்வம் பெற்றவளின் வேறு உண்டோ — மக்கள் முன்நின்று வாய்திறந்து பேசும் சீர்மிகு தெய்வம் பெற்றவளைக் காட்டிலும் வேறு உளதோ, மாசுஇலா அன்னை மனம் சோரப் பேசுபவர் — களங்கமற்ற தன் அன்னையின் உள்ளம் வருந்துமாறு கடிந்து உரைப்பவர்கள், ஆயிரம் கோயில்கள் ஆக்கல் என் — ஆயிரக்கணக்கில் ஆலயங்கள் கட்டினாலும் என்ன பயன் தரும், போற்றில் என் — முன்னறி தெய்வமாம் அன்னையைப் போற்றாது இறைவனைப் போற்றுவதால் மட்டும் என்ன பயன் உண்டாகும். ஆயிரம் செய்தாலும் என் — அன்றியும் ஆயிரக்கணக்கில் நற்செயல்கள் செய்தாலும் என்ன பயன் கிட்டும், யாவும் பயன்படா எனக் கொள்க.

மிகுதி பற்றி ஆயிரம் எனக் கூறப்பட்டது. தாயைப் போற்றாதார் திருப்பணியும், வழிபாடும் இறைவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படா என உணர்க.

[தொடரும்]

வேண்டுகோள்

இலக்கியம் இலக்கணம் சமயம் தத்துவம் வரலாறு கல்வெட்டு கலைபற்றிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வேண்டப்பெறும். கட்டுரைகள் 4-6 பக்க அளவில் அமைதல் நலம். நெடிதாயின் வகைப்படுத்தித் தருதல் வேண்டும். ஒரு பக்கத்தில் தட்டச்சு அல்லது தெளிவான கையெழுத்தில் அமைதல் வேண்டும். ஆசிரியர் குழு தேர்ந்தளிக்குங் கட்டுரைகளே வெளியிடப்பெறும். இன்றியமையாத அடிக்குறிப்புக்களே சேர்க்கப்படும். தேரப்பெறாத கட்டுரைகள் திருப்பியனுப்பப் பெறா ஆதலின் கட்டுரைகளைப் படியெடுத்துக் கொண்டு அனுப்பி வைக்க வேண்டுகிறோம்.

தமிழ்ப் பொழில் ஆசிரியர் குழு

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடுகள்

யாழ்நூல் — ஆசிரியர் விபுலானந்த அடிகள்	ரூ.	50	00
கட்டுரைப் பொழில் தமிழ்ச்சங்க மணிவிழா மலர்	ரூ.	30	00
கட்டுரைப் பூங்கா (தமிழவேள் த. வே. உமாமகேசுவரனார் நூற்றாண்டு நினைவு வெளியீடு)	ரூ.	60	00
இராசராச சோழன் முடிசூடிய 1000 ஆவது ஆண்டுவிழா நினைவு சிறப்பிதழ்	ரூ.	6	00
கபிலர் — நாவலர் ந. மு, வேங்கடசாமி நாட்டார்	ரூ.	4	00
நக்கீரர் — நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்	ரூ.	3	00
மெய்ஞ்ஞானத்தின் கொலுவிருக்கையில் அஞ்ஞானத்தின் வழக்கீடு பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர்	ரூ.	2	00
கவியரசு நினைவு மலர்	ரூ.	1	00
தமிழரசி குறவஞ்சி	ரூ.	0	75

பிற வெளியீடுகள்

கரந்தைக் கோவை [ச. பாலசுந்தரம்]			
கலைக் கூத்தன் கவிதைகள்	ரூ.	4	50

விற்பனைக் கழிவு 20% உண்டு. அஞ்சற் செலவு தனி

தலைவர்
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்
தஞ்சாவூர் - 613 002.

Regd. No. TN/TB/24.

நூல்-அஞ்சல்

பெறுநர்

திருமிகு ....

அவர்

....

....

....

ஆசிரியர்,
தமிழ்ப்பொழில்.
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
தஞ்சாவூர் - 613 002.

தமிழ்ப் பொழில் கட்டணம்

		உள்நாடு	வெளிநாடு
தனியிதழ்	ரூ.	2 50	3 00
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ.	30 00	60 00
வாழ் நாள் கட்டணம்	ரூ.	250 00	600 00

வெளியிடுபவர் : திரு. ச. இராமநாதன், தலைவர், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், கருந்திட்டைக்குடி, தஞ்சாவூர் - 613 002.

அச்சிடுபவர் : திரு. M. சந்திரமௌளி, ஜெமினி அச்சகம், 1837/1, மேலராஜ வீதி, தஞ்சாவூர் - 613 009.